

Έκδοση
στην ελληνική γλώσσα

Ανακοινώσεις και Πληροφορίες

<u>Ανακοίνωση αριθ.</u>	<u>Περιεχόμενα</u>	<u>Σελίδα</u>
	I Ανακοινώσεις	
	Δικαστήριο	
	ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ	
2001/C 134/01	Απόφαση του Δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 14ης Δεκεμβρίου 2000 στην υπόθεση C-55/99: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Γαλλικής Δημοκρατίας («Παράβαση κράτους μέλους — Ελεύθερη κυκλοφορία των εμπορευμάτων — Μέτρα ισοδύναμου αποτελέσματος — Ιατρικά αντιδραστήρια — Υποχρεωτική διαδικασία καταχωρίσεως για όλα τα αντιδραστήρια — Υποχρέωση αναγραφής του αριθμού καταχωρίσεως στην εξωτερική συσκευασία και στις οδηγίες χρήσεως κάθε αντιδραστηρίου»)	1
2001/C 134/02	Απόφαση του Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 14ης Δεκεμβρίου 2000 στην υπόθεση C-99/99: Ιταλική Δημοκρατία κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων («Προσφυγή ακυρώσεως — Κανονισμός (ΕΚ) 2815/98 — Εμπορικά πρότυπα για το ελαιόλαδο»)	1
2001/C 134/03	Απόφαση του Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 14ης Δεκεμβρίου 2000 στην υπόθεση C-446/98 (αίτηση του Supremo Tribunal Administrativo για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Fazenda Pública κατά Câmara Municipal do Porto («Φορολογία — Έκτη οδηγία ΦΠΑ — Υποκείμενοι στον φόρο — Οργανισμοί δημοσίου δικαίου — Μίσθωση χώρων για τη στάθμευση αυτοκινήτων»)	2
2001/C 134/04	Απόφαση του Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 14ης Δεκεμβρίου 2000 στην υπόθεση C-457/98: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ελληνικής Δημοκρατίας («Παράβαση κράτους μέλους — Οδηγία 96/97/ΕΚ — Εφαρμογή της αρχής της ίσης μεταχείρισης ανδρών και γυναικών στα επαγγελματικά συστήματα κοινωνικής ασφάλισης — Παράλειψη μεταφοράς στο εσωτερικό δίκαιο»)	3
2001/C 134/05	Υπόθεση C-489/00: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio με διάταξη της 6ης Ιουλίου 2000 στην υπόθεση Aziende agricole Corte delle Piacentine κ.λπ. κατά Azienda di Stato per gli interventi nel mercato agricolo (A.I.M.A.)	3
2001/C 134/06	Υπόθεση C-45/01: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Bundesfinanzhof με διάταξη της 14ης Δεκεμβρίου 2000 στην υπόθεση Christoph-Dornier-Stiftung für Klinische Psychologie κατά Finanzamt Gießen	4

2001/C 134/07	Υπόθεση C-58/01: Αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλαν οι Special Commissioners (Ηνωμένο Βασίλειο) με διάταξη της 6ης Φεβρουαρίου 2001 στην υπόθεση Océ Van Der Grinten NV κατά Inland Revenue Commissioners	4
2001/C 134/08	Υπόθεση C-59/01: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 12 Φεβρουαρίου 2001	4
2001/C 134/09	Υπόθεση C-62/01 P: Αίτηση αναρέσεως που άσκησε στις 12 Φεβρουαρίου 2001 (τηλεομοιοτυπία της 9ης Φεβρουαρίου 2001) η Anna Maria Camprogrande κατά της αποφάσεως του τετάρτου τμήματος του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 7ης Δεκεμβρίου 2000 στην υπόθεση T-136/98, A. M. Camprogrande κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων	5
2001/C 134/10	Υπόθεση C-85/01: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Ηνωμένου Βασιλείου που ασκήθηκε στις 20 Φεβρουαρίου 2001	6
2001/C 134/11	Υπόθεση C-94/01 P: Αίτηση αναρέσεως που άσκησε η La Poste στις 26 Φεβρουαρίου 2001 κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (τέταρτο πενταμελές τμήμα) της 14ης Δεκεμβρίου 2000 στην υπόθεση T-613/97, Union française de l'express (UFEX), DHL International, Federal express international (Γαλλία), CRIE, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, υποστηριζόμενης από τη Γαλλική Δημοκρατία, τη Chronopost SA και τη La Poste	7
2001/C 134/12	Υπόθεση C-96/01 P: Αίτηση αναρέσεως των εταιριών Galileo Company και Galileo International, LLC κατά της διατάξεως του δευτέρου τμήματος του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, της 15ης Δεκεμβρίου 2000, στην υπόθεση T-113/99 μεταξύ των Galileo Company και Galileo International, LLC, υποστηριζόμενων από την Amadeus Global Travel Distribution SA και του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, υποστηριζόμενο από την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 27 Φεβρουαρίου 2001	8
2001/C 134/13	Υπόθεση C-98/01: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας που ασκήθηκε στις 27 Φεβρουαρίου 2001	9
2001/C 134/14	Υπόθεση C-108/01: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το House of Lords με διάταξη της 8ης Φεβρουαρίου 2001 στην υπόθεση 1) Consorzio del Prosciutto di Parma 2) Salumificio S. Rita S.p.A., κατά 1) Asda Stores Limited 2) Hygrade Foods Limited	9
2001/C 134/15	Υπόθεση C-111/01: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Oberster Gerichtshof της Δημοκρατίας της Αυστρίας με διάταξη της 22ας Φεβρουαρίου 2001 στην υπόθεση Gantner Electronic Gesellschaft GmbH κατά Basch Exploitation Maatschappij B.V.	10
2001/C 134/16	Υπόθεση C-112/01: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Vestre Landsret (τρίτο τμήμα) με διάταξη της 9ης Μαρτίου 2001 στην υπόθεση ApS SPKR 4 nr. 3482 κατά 1. Skatteministeriet Told- og Skattestyrelsen, 2. Aktieselskabet της 11.9.1996 και 3. A.T.S. I/S Ardan Transport και Spedition, εκπροσωπούμενης από τους Søren Lauritsen και Lene Lauritsen	10
2001/C 134/17	Υπόθεση C-118/01: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας που ασκήθηκε στις 16 Μαρτίου 2001	11
2001/C 134/18	Υπόθεση C-119/01: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Φινλανδίας, που ασκήθηκε στις 19 Μαρτίου 2001	11
2001/C 134/19	Υπόθεση C-126/01: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Cour administrative d'appel de Lyon με απόφαση της 13ης Μαρτίου 2001 στην υπόθεση Ministre de l'économie, des finances et de l'industrie κατά GEMO SA	12
2001/C 134/20	Διαγραφή της υποθέσεως C-91/00	12

<u>Ανακοίνωση αριθ.</u>	Περιεχόμενα (συνέχεια)	Σελίδα
2001/C 134/21	Διαγραφή της υποθέσεως C-90/00	12
2001/C 134/22	Διαγραφή της υποθέσεως C-103/99	12
2001/C 134/23	Διαγραφή της υποθέσεως C-84/99	12
2001/C 134/24	Διαγραφή της υποθέσεως C-163/00	12
2001/C 134/25	Διαγραφή της υποθέσεως C-458/99	13
2001/C 134/26	Διαγραφή της υποθέσεως C-446/99	13
2001/C 134/27	Διαγραφή της υποθέσεως C-106/00	13
2001/C 134/28	Διαγραφή της υποθέσεως C-342/00	13
ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ		
2001/C 134/29	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 31ης Ιανουαρίου 2001 στην υπόθεση T-533/93, Edouard Bouma κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων («Αγωγή αποζημιώσεως — Εξωσυμβατική ευθύνη — Γάλα — Συμπληρωματική εισφορά — Ποσότητα αναφοράς — Παραγωγός που ανέλαβε δέσμευση περί μη εμπορίας — Παράλειψη επανάληψης της παραγωγής μετά τη λήξη της δεσμεύσεως»)	14
2001/C 134/30	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 31ης Ιανουαρίου 2001 στην υπόθεση T-73/94, Bernard Beusmans κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Αγωγή αποζημιώσεως — Εξωσυμβατική ευθύνη — Γάλα — Συμπληρωματική εισφορά — Ποσότητα αναφοράς — Παραγωγός που ανέλαβε δέσμευση περί μη εμπορίας — Μη επανάληψη της παραγωγής μετά τη λήξη της δεσμεύσεως — Ανάκληση της προσωρινής ποσότητας αναφοράς)	14
2001/C 134/31	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 31ης Ιανουαρίου 2001 στην υπόθεση T-76/94, Rendert Jansma κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων («Αγωγή αποζημιώσεως — Εξωσυμβατική ευθύνη — Γάλα — Συμπληρωματική εισφορά — Ποσότητα αναφοράς — Παραγωγός που ανέλαβε δέσμευση περί μη εμπορίας — Πώληση της εκμεταλλεύσεως SLOM — Παραγραφή»)	15
2001/C 134/32	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 30ής Νοεμβρίου 2000 στην υπόθεση T-5/97, Industrie des poudres sphériques κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Ανταγωνισμός — Προσφυγή ακυρώσεως — Απόρριψη καταγγελίας — Άρθρο 86 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 82 ΕΚ) — Καταστρατήγηση διαδικασίας αντιντάμπινγκ — Αιτιολογία — Δικαιώματα άμυνας)	15
2001/C 134/33	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 31ης Ιανουαρίου 2001 στην υπόθεση T-143/97, Gerhardus van der Berg κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων («Αγωγή αποζημιώσεως — Εξωσυμβατική ευθύνη — Γάλα — Συμπληρωματική εισφορά — Ποσότητα αναφοράς — Παραγωγός που ανέλαβε δέσμευση περί μη εμπορίας — Μεταβίβαση της προσοστώσεως σε άλλη εκμετάλλευση»)	16
2001/C 134/34	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 31ης Ιανουαρίου 2001 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-197/97 και T-198/97, Weyl Beef Products BV κ.λπ. κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων [«Άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 81, παράγραφος 1, ΕΚ) — Προσφυγή ακυρώσεως — Απόρριψη καταγγελίας — Κοινοτικό συμφέρον — Σχέσεις μεταξύ του άρθρου 85 της Συνθήκης και του άρθρου 92 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποίησης, άρθρου 87 ΕΚ)»]	16
2001/C 134/35	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 31ης Ιανουαρίου 2001 στην υπόθεση T-156/98, RJB Mining κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Συνθήκη ΕΚΑΧ — Συγκέντρωση επιχειρήσεων — Παραδεκτή — Κρατικές ενισχύσεις)	17

2001/C 134/36	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 17ης Ιανουαρίου 2001 στην υπόθεση T-14/99, Marie-Jeanne Kraus κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Υπάλληλοι — Επίδομα στέγης — Αναζήτηση αχρεωστήτως καταβληθέντων — Προδότηλος παράτυπη καταβολή)	17
2001/C 134/37	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 16ης Ιανουαρίου 2001 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-97/99 και T-99/99, Michael Chamier και Eoghan O'Hannrachain κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (Υπάλληλοι — Θέση βαθμού A 1 — Άρθρο 29, παράγραφος 2, του ΚΥΚ — Ανακοίνωση κενής θέσεως — Πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως — Κατάχρηση εξουσίας) .	17
2001/C 134/38	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 31ης Ιανουαρίου 2001 στην υπόθεση T-135/99, Taurus-Film GmbH & Co κατά Γραφείου εναρμονίσεως στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ) (Κοινοτικό σήμα — Λέξημα CINE ACTION — Απόλυτοι λόγοι απαραδέκτου — Άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού (ΕΚ) 40/94)	18
2001/C 134/39	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 31ης Ιανουαρίου 2001 στην υπόθεση T-136/99, Taurus-Film GmbH & Co κατά Γραφείου εναρμονίσεως στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ) (Κοινοτικό σήμα — Λέξημα CINE COMEDY — Απόλυτοι λόγοι απαραδέκτου — Άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού (ΕΚ) 40/94)	18
2001/C 134/40	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 17ης Ιανουαρίου 2001 στην υπόθεση T-189/99, Ιωάννης Γεροχρήστος κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων («Διαγωνισμός COM/A/12/98 — Προσφυγή ακυρώσεως — Δοκιμασίες προεπιλογής — Αναδρομική ακύρωση ορισμένων ερωτήσεων πολλαπλής επιλογής — Αρχή της ίσης μεταχειρίσεως των υποψηφίων — Υποχρέωση αιτιολογήσεως»)	19
2001/C 134/41	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 31ης Ιανουαρίου 2001 στην υπόθεση T-193/99, Wm. Wrigley Jr. Company κατά Γραφείου εναρμονίσεως στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ) («Κοινοτικό σήμα — Λέξημα DOUBLEMINT — Απόλυτος λόγος απαραδέκτου — Άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού (ΕΚ) 40/94»)	19
2001/C 134/42	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 14ης Δεκεμβρίου 2000 στην υπόθεση T-213/99, Luc Verheyden κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Υπάλληλοι — Προσφυγή ακυρώσεως — Μέτρα και οδηγίες σχετικά με την οργάνωση της εργασίας — Βλαπτική πράξη — Αγωγή αποζημιώσεως — Απαράδεκτο)	20
2001/C 134/43	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 15ης Νοεμβρίου 2000 στην υπόθεση T-261/99, Jean Dehon κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (Υπάλληλοι — Προαγωγή — Ανακοίνωση κενής θέσεως — Συγκριτική εξέταση των προσόντων — Ισότητα ευκαιριών)	20
2001/C 134/44	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 31ης Ιανουαρίου 2001 στην υπόθεση T-331/99, Mitsubishi HiTec Paper Bielefeld GmbH κατά Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ) (Κοινοτικό σήμα — Λέξημα Giroform — Απόλυτος λόγος απαραδέκτου — Άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχεία β' και γ', του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 — Περιγραφικός χαρακτήρας)	20
2001/C 134/45	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 18ης Ιανουαρίου 2001 στην υπόθεση T-65/00, Αγγελική Ιωάννου κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως (Υπάλληλοι — Άρνηση προσλήψεως — Σωματική ανικανότητα — Γνωμοδότηση της υγειονομικής επιτροπής — Δικαστικός έλεγχος — Εύλογη σχέση μεταξύ των ιατρικών διαγνώσεων και του πορίσματος περί ανικανότητας)	21
2001/C 134/46	Διάταξη του Πρωτοδικείου της 17ης Ιανουαρίου 2001 στην υπόθεση T-124/99, Autosalone Ispra dei Fratelli Rossi Snc κατά Ευρωπαϊκής Κοινότητας Ατομικής Ενεργείας, εκπροσωπούμενης από την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Αγωγή αποζημιώσεως — Εξωσυμβατική ευθύνη — Πλημύρα — Έμφραξη οχετού — Προδεσμία παραγραφής — Μη διακοπή της παραγραφής)	21

2001/C 134/47	Διάταξη του Πρωτοδικείου της 9ης Ιανουαρίου 2001 στην υπόθεση T-149/00, Innova, Centro euromediterraneo per lo sviluppo sostenibile κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Προσφυγή ακυρώσεως — Προσφυγή αφορώσα, στην πραγματικότητα, διαφορά συμβατικής φύσεως — Πρόδηλη αναρμοδιότητα του Πρωτοδικείου)	21
2001/C 134/48	Διάταξη του Πρωτοδικείου της 10ης Ιανουαρίου 2001 στην υπόθεση T-153/00, Spain Pharma, S.A., κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Προσφυγή κατά παραλείψεως — Κατάργηση της δίκης)	22
2001/C 134/49	Διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 15ης Ιανουαρίου 2001 στην υπόθεση T-236/00 R, Gabriele Stauner κ.λπ. κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων — Συμφωνία πλαίσιο για τις σχέσεις μεταξύ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και της Επιτροπής — Άρθρο 197 ΕΚ — Παραδεκτό)	22
2001/C 134/50	Διάταξη του προέδρου του Πρωτοδικείου της 16ης Ιανουαρίου 2001 στην υπόθεση T-328/00 R, Mario Costacurta κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Υπάλληλοι — Διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων — Παραδεκτό της κύριας προσφυγής)	23
2001/C 134/51	Διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 17ης Ιανουαρίου 2001 στην υπόθεση T-342/00 R, Petroleessence και Société de gestion de restauration routière (SG2R) κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων — Ανταγωνισμός — Συγκέντρωση — Παραδεκτό — Επείγον — Στάθμιση συμφερόντων)	23
2001/C 134/52	Διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 26ης Ιανουαρίου 2001 στην υπόθεση T-353/00 R, Jean-Marie Le Pen κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (Διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων — Πράξη του Κοινοβουλίου — Έκπτωση από το βουλευτικό αξίωμα κατόπιν εφαρμογής της εθνικής νομοθεσίας — Παραδεκτό — Fumus boni juris — Επείγον — Στάθμιση συμφερόντων)	23
2001/C 134/53	Υπόθεση T-27/01: Προσφυγή του Carmine Salvatore Tralli κατά της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, που ασκήθηκε στις 5 Φεβρουαρίου 2001	24
2001/C 134/54	Υπόθεση T-33/01: Προσφυγή των Kirch Media GmbH & Co KGaA και Kirchmedia WM AG κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 12 Φεβρουαρίου 2001	24
2001/C 134/55	Υπόθεση T-41/01: Προσφυγή του Rafael Pérez Escobar κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, ασκηθείσα στις 23 Φεβρουαρίου 2001	25
2001/C 134/56	Υπόθεση T-44/01: Αγωγή των S.A. Eduardo Vieira και Vieira Argentina, S.A. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, ασκηθείσα στις 26 Φεβρουαρίου 2001	26
2001/C 134/57	Υπόθεση T-45/01: Προσφυγή-αγωγή των Sanders κ.λπ. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 27 Φεβρουαρίου 2001	26
2001/C 134/58	Υπόθεση T-46/01: Προσφυγή/αγωγή των Alessandrini srl κ.λπ. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, ασκηθείσα την 1η Μαρτίου 2001	27
2001/C 134/59	Υπόθεση T-52/01: Προσφυγή του Juergen Schaefer κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, ασκηθείσα στις 6 Μαρτίου 2001	28
2001/C 134/60	Υπόθεση T-53/01: Προσφυγή της εταιρίας Poste italiane S.p.A. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 6 Μαρτίου 2001	28
2001/C 134/61	Υπόθεση T-63/01: Προσφυγή της The Procter & Gamble Company κατά του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς που ασκήθηκε στις 16 Μαρτίου 2001	29

I

(Ανακοινώσεις)

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 14ης Δεκεμβρίου 2000

στην υπόθεση C-55/99: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Γαλλικής Δημοκρατίας⁽¹⁾

(«Παράβαση κράτους μέλους — Ελεύθερη κυκλοφορία των εμπορευμάτων — Μέτρα ισοδυνάμου αποτελέσματος — Ιατρικά αντιδραστήρια — Υποχρεωτική διαδικασία καταχωρίσεως για όλα τα αντιδραστήρια — Υποχρέωση αναγραφής του αριθμού καταχωρίσεως στην εξωτερική συσκευασία και στις οδηγίες χρήσεως κάθε αντιδραστηρίου»)

(2001/C 134/01)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-55/99, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: R. B. Wainwright και O. Couvert-Castéra) κατά Γαλλικής Δημοκρατίας (εκπρόσωποι: K. Rispal-Bellanger και R. Loosli-Surgans), με αντικείμενο να διαπιστωθεί ότι η Γαλλική Δημοκρατία, θεσπίζοντας με το διάταγμα 96-351, της 19ης Απριλίου 1996, για τα αντιδραστήρια που αναγράφονται στο άρθρο L. 761-14-1 του κώδικα δημόσιας υγείας (JORF της 26ης Απριλίου 1996, σ. 6386), διαδικασία καταχωρίσεως για όλα τα ιατρικά αντιδραστήρια και επιβάλλοντας, με το ίδιο διάταγμα, υποχρέωση αναγραφής του αριθμού καταχωρίσεως στην εξωτερική συσκευασία και στις οδηγίες χρήσεως κάθε αντιδραστηρίου, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 30 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποίησης, άρθρο 28 ΕΚ), το Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκείμενο από τους Β. Σκουρή (εισηγητή), πρόεδρο του δευτέρου τμήματος, προεδρεύοντα του έκτου τμήματος, J.-P. Puissochet και F. Macken, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: N. Fennelly, γραμματέας: L. Hewlett, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 14 Δεκεμβρίου 2000 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Η Γαλλική Δημοκρατία, θεσπίζοντας με το διάταγμα 96-351, της 19ης Απριλίου 1996, για τα αντιδραστήρια που αναφέρονται στο άρθρο L 761-14-1 του κώδικα δημόσιας υγείας, υποχρέωση αναγραφής του αριθμού καταχωρίσεως στην εξωτερική συσκευασία και στις οδηγίες χρήσεως κάθε αντιδραστηρίου, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 30 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποίησης, άρθρο 28 ΕΚ).
- 2) Απορρίπτει την προσφυγή κατά τα λοιπά.
- 3) Η Γαλλική Δημοκρατία και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

⁽¹⁾ ΕΕ C 100 της 10.4.1999.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(πέμπτο τμήμα)

της 14ης Δεκεμβρίου 2000

στην υπόθεση C-99/99: Ιταλική Δημοκρατία κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων⁽¹⁾

(«Προσφυγή ακυρώσεως — Κανονισμός (ΕΚ) 2815/98 — Εμπορικά πρότυπα για το ελαιόλαδο»)

(2001/C 134/02)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-99/99, Ιταλική Δημοκρατία (εκπρόσωπος: U. Leanza, G. Castellani Pastoris και O. Fiumara) κατά Επιτροπής

των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: F. P. Ruggeri Laderchi), με αντικείμενο την ακύρωση, κυρίως, του κανονισμού (ΕΚ) 2815/98 της Επιτροπής, της 22ας Δεκεμβρίου 1998, σχετικά με τα εμπορικά πρότυπα για το ελαιόλαδο (ΕΕ L 349, σ. 56), ή, επικουρικός, των άρθρων 1 και 2, παράγραφοι 1 και 2, τρίτο εδάφιο, καθώς και 3, παράγραφοι 2, τρίτο εδάφιο, και 3, του ανωτέρω κανονισμού, το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενα από τους A. La Pergola, πρόεδρο τμήματος, M. Wathelet, D. A. O. Edward, P. Jann (εισηγητή) και L. Sevón, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: S. Alber, γραμματέας: H. von Holstein, βοηθός γραμματέας, εξέδωσε στις 14 Δεκεμβρίου 2000 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Καταδικάζει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

(¹) ΕΕ C 188 της 3.7.1999.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(πέμπτο τμήμα)

της 14ης Δεκεμβρίου 2000

στην υπόθεση C-446/98 (αίτηση του Supremo Tribunal Administrativo για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως):
Fazenda Pública κατά Câmara Municipal do Porto (¹)

(«Φορολογία — Έκτη οδηγία ΦΠΑ — Υποκείμενοι στον φόρο — Οργανισμοί δημοσίου δικαίου — Μίσθωση χώρων για τη στάθμευση αυτοκινήτων»)

(2001/C 134/03)

(Γλώσσα διαδικασίας: η πορτογαλική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-446/98, με αντικείμενο αίτηση του Supremo Tribunal Administrativo (Πορτογαλία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 234 ΕΚ), με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του δικαστηρίου αυτού μεταξύ Fazenda Pública και Câmara Municipal do Porto, παρισταμένου του Ministério Público, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του άρθρου 4, παράγραφος 5, της έκτης οδηγίας 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, περί εναρμόνισης των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — Κοινό σύστημα φόρου προστιθεμένης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση (ΕΕ ειδ. έκδ. 09/001, σ. 49), το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους A. M. La Pergola (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, D. A. O. Edward και P. Jann, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: S. Alber, γραμματέας: L. Hewlett, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 14 Δεκεμβρίου 2000 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Η μίσθωση χώρων για τη στάθμευση αυτοκινήτων αποτελεί δραστηριότητα που, εφόσον ασκείται από οργανισμό δημοσίου δικαίου, συνιστά εκδήλωση δημοσίας εξουσίας, κατά την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 5, πρώτο εδάφιο, της έκτης οδηγίας 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, περί εναρμόνισης των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — Κοινό σύστημα φόρου προστιθεμένης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση, αν ασκείται στο πλαίσιο νομικού καθεστώτος προσιδιάζοντος στους οργανισμούς δημοσίου δικαίου. Αυτό ισχύει όταν η δραστηριότητα αυτή ενέχει τη χρήση προνομίων δημοσίας αρχής.
- 2) Το άρθρο 4, παράγραφος 5, τρίτο εδάφιο, της έκτης οδηγίας 77/388 έχει την έννοια ότι οι οργανισμοί δημοσίου δικαίου θεωρούνται κατ' ανάγκην ως υποκείμενοι στον φόρο για τις μη αμελητέες δραστηριότητες τις οποίες ασκούν. Μόνον όταν οι οργανισμοί αυτοί ασκούν δραστηριότητα ή προβαίνουν σε πράξη από τις απαριθμούμενες στο παράρτημα Δ της έκτης οδηγίας 77/388, το κριτήριο του αμελητέου χαρακτήρα της δραστηριότητας ή της πράξεως αυτής μπορεί να ληφθεί υπόψη, ώστε — αν κατά το εθνικό δίκαιο γίνεται χρήση της παρεχόμενης από το άρθρο 4, παράγραφος 5, τρίτο εδάφιο, της έκτης οδηγίας 77/388 ευχέρειας — να τις αποκλείσει από την υπαγωγή στον φόρο προστιθεμένης αξίας όταν αυτή είναι αμελητέα.
- 3) Ο εθνικός νόμος μπορεί να εξουσιοδοτεί τον Υπουργό Οικονομικών κράτους μέλους να ορίζει αφενός μεν τις δραστηριότητες που δύνανται να προκαλέσουν σημαντική στρέβλωση του ανταγωνισμού, κατά την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 5, δεύτερο εδάφιο, της έκτης οδηγίας 77/388, αφετέρου δε τις δραστηριότητες των οποίων η άσκηση είναι αμελητέα, κατά την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 5, τρίτο εδάφιο, της ίδιας οδηγίας, υπό τον όρον ότι οι ατομικές του αποφάσεις υπόκεινται στον έλεγχο των εθνικών δικαστηρίων.
- 4) Το άρθρο 4, παράγραφος 5, τέταρτο εδάφιο, της έκτης οδηγίας 77/388 έχει την έννοια ότι η μη φοροαπαλλαγή της μισθώσεως χώρων προοριζόμενων για τη στάθμευση οχημάτων, η οποία απορρέει από το άρθρο 13, Β, στοιχείο β', της οδηγίας αυτής, δεν εμποδίζει τους οργανισμούς δημοσίου δικαίου που ασκούν τη δραστηριότητα αυτή να απαλλάσσονται του φόρου προστιθεμένης αξίας ως προς αυτήν, όταν συντρέχουν οι προϋποθέσεις του πρώτου και του δεύτερου εδαφίου της διατάξεως αυτής.
- 5) Ο εθνικός δικαστής έχει, αναλόγως της περιπτώσεως, την ευχέρεια ή την υποχρέωση ν' απευθύνει — ακόμη και αυτεπαγγέλτως — στο Δικαστήριο ερώτημα περί ερμηνείας της έκτης οδηγίας 77/388, αν κρίνει ότι η απόφαση του Δικαστηρίου επί του ζητήματος αυτού είναι αναγκαία για την έκδοση της δικής του αποφάσεως, άπαξ δε υποβάλει το ερώτημα αυτό, δεσμεύεται από την απόφαση του Δικαστηρίου όταν αποφαινεται οριστικώς επί της διαφοράς της κύριας δίκης.

(¹) ΕΕ C 33 της 6.2.1999.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(πέμπτο τμήμα)

της 14ης Δεκεμβρίου 2000

στην υπόθεση C-457/98: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ελληνικής Δημοκρατίας⁽¹⁾

(«Παράβαση κράτους μέλους — Οδηγία 96/97/ΕΚ — Εφαρμογή της αρχής της ίσης μεταχείρισης ανδρών και γυναικών στα επαγγελματικά συστήματα κοινωνικής ασφάλισης — Παράλειψη μεταφοράς στο εσωτερικό δίκαιο»)

(2001/C 134/04)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ελληνική)

Στην υπόθεση C-457/98, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: Δ. Γκουλούσης και Α. Aresu) κατά Ελληνικής Δημοκρατίας (εκπρόσωποι: Σ. Βώδινα και Ν. Δαφνίου), με αντικείμενο να αναγνωριστεί ότι η Ελληνική Δημοκρατία, παραλείποντας να θεσπίσει και, επικουρικώς, να κοινοποιήσει στην Επιτροπή, εμπροθέσμως, τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις προκειμένου να συμμορφωθεί πλήρως προς την οδηγία 96/97/ΕΚ του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1996, που τροποποίησε την οδηγία 86/378/ΕΟΚ σχετικά με την εφαρμογή της αρχής της ίσης μεταχείρισης ανδρών και γυναικών στα επαγγελματικά συστήματα κοινωνικής ασφάλισης (ΕΕ 1997, L 46, σ. 20), παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη ΕΚ, το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους Α. La Pergola, πρόεδρο τμήματος, D. Α. Ο. Edward (εισηγητή) και L. Sevón, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: D. Ruiz-Jarabo Colomer, γραμματέας: L. Hewlett, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 14 Δεκεμβρίου 2000 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Η Ελληνική Δημοκρατία, παραλείποντας να θεσπίσει εμπροθέσμως τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις προκειμένου να συμμορφωθεί προς την οδηγία 96/97/ΕΚ του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1996, που τροποποίησε την οδηγία 86/378/ΕΟΚ για την εφαρμογή της αρχής της ίσης μεταχείρισης ανδρών και γυναικών στα επαγγελματικά συστήματα κοινωνικής ασφάλισης, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία αυτή.
- 2) Καταδικάζει την Ελληνική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

⁽¹⁾ ΕΕ C 71 της 13.3.1999.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio με διάταξη της 6ης Ιουλίου 2000 στην υπόθεση Aziende agricole Corte delle Piacentine κ.λπ. κατά Azienda di Stato per gli interventi nel mercato agricolo (A.I.M.A.)

(Υπόθεση C-489/00)

(2001/C 134/05)

Με διάταξη της 6ης Ιουλίου 2000, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 29 Δεκεμβρίου 2000, το Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Aziende agricole Corte delle Piacentine κ.λπ. και Azienda di Stato per gli interventi nel mercato agricolo (A.I.M.A.), που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

- 1) Έχουν οι διατάξεις των άρθρων 1 και 4 του κανονισμού (ΕΟΚ) 3950/92⁽¹⁾ του Συμβουλίου, της 28ης Δεκεμβρίου 1992, και των άρθρων 3 και 4 του κανονισμού (ΕΟΚ) 534/93⁽²⁾ της Επιτροπής, της 9ης Μαρτίου 1993, την έννοια ότι οι προθεσμίες για τη χορήγηση των ποσοστώσεων, για την πραγματοποίηση των αντισταθμίσεων και την επιβολή των εισφορών επιδέχονται εξαιρέσεις σε περίπτωση προσβολής των σχετικών αποφάσεων ενώπιον των διοικητικών ή των δικαστικών αρχών;

Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στο ανωτέρω ερώτημα:

- 2) Είναι οι διατάξεις των άρθρων 1 και 4 του κανονισμού (ΕΟΚ) 3950/92 του Συμβουλίου, της 28ης Δεκεμβρίου 1992, και των άρθρων 3 και 4 του κανονισμού (ΕΟΚ) 534/93 της Επιτροπής, της 9ης Μαρτίου 1993, έγκυρες από την άποψη του άρθρου 33 (πρώην 39) της Συνθήκης, καθόσον δεν προβλέπουν ότι οι προθεσμίες που ορίζουν οι διατάξεις αυτές επιδέχονται εξαιρέσεις σε περίπτωση προσβολής ενώπιον των διοικητικών ή των δικαστικών αρχών των αποφάσεων περί χορηγήσεως των ατομικών ποσοστώσεων αναφοράς, περί πραγματοποίησεως αντισταθμίσεως ή περί επιβολής εισφορών;
- 3) Έχουν οι κανονισμοί 3950/92 και 536/93 την έννοια ότι η εφαρμογή του καθεστώτος που θεσπίζουν είναι ανεξάρτητη από τη χορήγηση και την επίσημη ανακοίνωση των ατομικών ποσοτήτων αναφοράς στους παραγωγούς και/ή από την επίσημη ανακατανομή εκ μέρους του κράτους μέλους της συνολικής εγγυημένης ποσότητας μεταξύ των παραγωγών του κράτους αυτού;
- 4) Έχουν τα άρθρα 3 και 4 του κανονισμού 3950/92 την έννοια ότι δεν χρειάζεται καμία επίσημη ανακοίνωση των ατομικών ποσοτήτων αναφοράς στους παραγωγούς ή είναι η χορήγηση της ατομικής ποσότητας αναφοράς ανεξάρτητη από την ατομική ανακοίνωση προς τους παραγωγούς αυτούς;

⁽¹⁾ ΕΕ L 405 της 31.12.92, σ. 1.⁽²⁾ ΕΕ L 57 της 10.3.93, σ. 12.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Bundesfinanzhof με διάταξη της 14ης Δεκεμβρίου 2000 στην υπόθεση Christoph-Dornier-Stiftung für Klinische Psychologie κατά Finanzamt Gießen⁽¹⁾

(Υπόθεση C-45/01)

(2001/C 134/06)

Με διάταξη της 14ης Δεκεμβρίου 2000, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 2 Φεβρουαρίου 2001, το Bundesfinanzhof στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Christoph-Dornier-Stiftung für Klinische Psychologie και Finanzamt Gießen που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής απόφασης επί των εξής ερωτημάτων:

1. Εμπίπτει η ψυχοθεραπευτική αγωγή που παρέχουν, σε χώρους εξωτερικών ιατρείων, διπλωματούχοι ψυχολόγοι που εργάζονται σε (κοινοφελές) ίδρυμα και που κατέχουν άδεια ασκήσεως επαγγέλματος κατά τον νόμο περί πρακτικών θεραπειών, αλλά όχι του επαγγέλματος του ιατρού, στις «στενά συνδεδεμένες» με τη νοσοκομειακή και ιατρική περιθαλψη πράξεις υπό την έννοια του άρθρου 13, Α, παράγραφος 1, στοιχείο β', της οδηγίας 77/388/ΕΟΚ;
 2. Για να υπάρχει «άλλο ίδρυμα της αυτής φύσεως, δεόντως αναγνωρισμένο» υπό την έννοια του άρθρου 13, Α, παράγραφος 1, στοιχείο β', της οδηγίας 77/388/ΕΟΚ, πρέπει να έχει προηγηθεί τυπική διαδικασία αναγνώρισης ή μπορεί η αναγνώριση να συνάγεται και από άλλες ρυθμίσεις (π.χ. ρυθμίσεις σχετικές με την ανάληψη δαπανών από τους φορείς κοινωνικής ασφάλισης), που ισχύουν από κοινού για τα νοσηλευτικά ιδρύματα, τα κέντρα ιατρικής περιθαλψως και άλλους οργανισμούς;
- Παύει να ισχύει η φοροαπαλλαγή στην περίπτωση που οι φορείς κοινωνικής ασφάλισης δεν αποδίδουν ή αποδίδουν μόνον εν μέρει στους ασθενείς τις δαπάνες στις οποίες υποβλήθηκαν για την ψυχοθεραπευτική αγωγή που τους παρέσχον οι εν λόγω συνεργάτες της προσφεύγουσας;
3. Απαλλάσσεται η ψυχοθεραπευτική αγωγή που παρέχει η προσφεύγουσα από τον φόρο, ενόψει της ουδετερότητας του ΦΠΑ, για τον λόγο ότι η ίδια αγωγή θα απαλλασσόταν του φόρου κατά το άρθρο 13, Α, παράγραφος 1, στοιχείο γ', της οδηγίας 77/388/ΕΟΚ, αν οι εργαζόμενοι στην προσφεύγουσα ψυχοθεραπευτές την παρείχαν ως ανεξάρτητοι επαγγελματίες υποκείμενοι στον φόρο;
 4. Μπορεί η προσφεύγουσα, κατά το άρθρο 13, Α, παράγραφος 1, στοιχεία β' και γ', της οδηγίας 77/388/ΕΟΚ, να επικαλεστεί φοροαπαλλαγή για τον κύκλο εργασιών που πραγματοποιεί με την παροχή ψυχοθεραπευτικής αγωγής; Η αναγκαία διαδικασία αναστέλλεται μέχρι την έκδοση της απόφασης του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

⁽¹⁾ ΕΕ L 145, 1977, σ. 1.

Αίτηση εκδόσεως προδικαστικής απόφασης που υπέβαλαν οι Special Commissioners (Ηνωμένο Βασίλειο) με διάταξη της 6ης Φεβρουαρίου 2001 στην υπόθεση Océ Van Der Grinten NV κατά Inland Revenue Commissioners

(Υπόθεση C-58/01)

(2001/C 134/07)

Με διάταξη της 6ης Φεβρουαρίου 2001, που περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 12 Φεβρουαρίου 2001, οι Special Commissioners (Ηνωμένο Βασίλειο), στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Océ Van Der Grinten NV και Inland Revenue Commissioners που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής απόφασης επί των ακόλουθων ερωτημάτων:

- (1) Υπό τις συνθήκες που περιγράφονται στη διάταξη περί παραπομπής, συνιστά η επιβάρυνση του 5 % του άρθρου 10.3(a) (ii) της Συμβάσεως του 1980 μεταξύ του Ηνωμένου Βασιλείου και των Κάτω Χωρών περί αποφυγής διπλής φορολογίας («επιβάρυνση του 5 %») φόρο παρακρατήσεως στην πηγή επί των κερδών που μια θυγατρική εταιρία διανέμει στη μητρική της εταιρία, υπό την έννοια του άρθρου 5, παράγραφος 1, της οδηγίας 90/435/ΕΟΚ⁽¹⁾ του Συμβουλίου της 23ης Ιουλίου 1990 («οδηγία»);
- (2) Αν η επιβάρυνση του 5 % συνιστά πράγματι φόρο παρακρατήσεως στην πηγή, μπορεί να θεωρηθεί έγκυρη βάσει του άρθρου 7, παράγραφος 2, της οδηγίας;
- (3) Αν η επιβάρυνση του 5 % θεωρηθεί έγκυρη βάσει του άρθρου 7, παράγραφος 2, της οδηγίας και μόνον, είναι το άρθρο 7, παράγραφος 2, άκυρο λόγω ελλείψεως αιτιολογίας ή ελλείψεως διαβουλεύσεως του Συμβουλίου με την ΟΚΕ και το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, οπότε το Ηνωμένο Βασίλειο δεν μπορεί να στηρίξει στο άρθρο αυτό το δικαίωμά του να επιβάλλει τον φόρο του 5 %;

⁽¹⁾ Σχετικά με το κοινό φορολογικό καθεστώς το οποίο ισχύει για τις μητρικές και τις θυγατρικές εταιρίες διαφορετικών κρατών μελών (ΕΕ L 225 της 20.8.1990, σ. 6).

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 12 Φεβρουαρίου 2001

(Υπόθεση C-59/01)

(2001/C 134/08)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από την Christina Tufvesson και τον Antonio Aresu, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 12 Φεβρουαρίου 2001 προσφυγή κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι η Ιταλική Δημοκρατία παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία 92/49/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 18ης Ιουνίου 1992, για τον συντονισμό των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων που αφορούν την πρωτασφάλιση, εκτός της ασφάλειας ζωής, και για την τροποποίηση των οδηγιών 73/239/ΕΟΚ και 88/357/ΕΟΚ (τρίτη οδηγία για την πρωτασφάλιση εκτός της ασφάλειας ζωής) ⁽¹⁾, διότι καθιέρωσε και διατηρεί σε ισχύ ένα σύστημα απαγορεύσεως των τροποποιήσεων των ασφαλιστρών που ισχύουν για όλες τις συμβάσεις ασφαλίσεως αστικής ευθύνης που γεννάται λόγω της κυκλοφορίας αυτοκινήτων οχημάτων, εφόσον οι συμβάσεις αυτές αφορούν κίνδυνο που μπορεί να επέλθει εντός της ιταλικής επικράτειας, χωρίς να γίνεται διάκριση μεταξύ των ασφαλιστικών εταιριών που εδρεύουν στην Ιταλία και των ασφαλιστικών επιχειρήσεων που αναπτύσσονται στην Ιταλία τις δραστηριότητές τους μέσω υποκαταστημάτων ή υπό καθεστώς ελεύθερης παροχής υπηρεσιών, πράγμα που αντιβαίνει προς:
 - α) την αρχή της ελευθερίας καθορισμού των ασφαλιστρών και της καταργήσεως των προληπτικών ή συστηματικών ελέγχων των ασφαλιστρών και των συμβάσεων, οι οποίες καθιερώνονται με τα άρθρα 6, 29 και 39 της εν λόγω οδηγίας·
 - β) τις διατάξεις του άρθρου 44 της εν λόγω οδηγίας, που αφορούν το σύστημα συλλογής στοιχείων για το ύψος των ασφαλιστρών, των ασφαλιστικών ζημιών και των προμηθειών, για τη συχνότητα και το μέσο κόστος των ζημιών αυτών και για τις ανταλλαγές στοιχείων μεταξύ των ελεγκτικών αρχών του κράτους μέλους προελεύσεως και των ελεγκτικών αρχών του κράτους μέλους υποδοχής·
- να καταδικάσει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η Επιτροπή υποστηρίζει τα εξής:

Το πάγωμα των ασφαλιστρών και ορισμένων στοιχείων της εμπορικής προσφοράς, καθώς και η επιβολή σε όλες τις ασφαλιστικές επιχειρήσεις που δρουν στον κλάδο της αστικής ευθύνης αυτοκινήτων της υποχρεώσεως να συνάπτουν συμβάσεις, ακόμη και με τη ρήτρα *bonus malus* χωρίς κανένα όριο ανασφάλισης ζημίας, για ποσό που να μην υπολείπεται των 500 000 ιταλικών λιρών (ITL) και να μην υπερβαίνει το 1 000 000 ITL, πρέπει να θεωρηθούν ως μέτρα ασυμβίβαστα με την αρχή της ελευθερίας καθορισμού των ασφαλιστρών, η οποία καθιερώνεται με τα άρθρα 6, 29 και 39 της οδηγίας 92/49/ΕΟΚ. Οι ασφαλιστές που συνάπτουν συμβάσεις που καλύπτουν κίνδυνο που ενδέχεται να επέλθει εντός της ιταλικής επικράτειας δεν έχουν το δικαίωμα να καθορίζουν ελεύθερα αυτά τα στοιχεία της εμπορικής προσφοράς τους. Ο περιορισμός αυτός της ελευθερίας καθορισμού των ασφαλιστρών δεν είναι δικαιολογημένος.

Οι παράγραφοι 5 bis έως 5 quinquies του άρθρου 2 του διατάγματος 70, της 28ης Μαρτίου 2000, με τις οποίες παρέχεται στο Istituto per la vigilanza sulle assicurazioni private e di interesse collettivo (ISVAP) η εποπτική αρμοδιότητα σε σχέση με τις ασφαλιστικές επιχειρήσεις που δρουν στον κλάδο της «υποχρεωτικής ασφαλίσεως των αυτοκινήτων οχημάτων», όσον αφορά τα μέτρα που προβλέπονται στις παραγράφους 2 έως 4 του ίδιου αυτού άρθρου, είναι ασυμβίβαστα με το καθεστώς που προβλέπει το άρθρο 44 της οδηγίας σχετικά με τη συλλογή στοιχείων για το ύψος των ασφαλιστρών, των ασφαλιστικών ζημιών και των προμηθειών, για τη συχνότητα και το μέσο κόστος των ζημιών αυτών και για τις ανταλλαγές στοιχείων μεταξύ των

ελεγκτικών αρχών του κράτους μέλους προελεύσεως και των ελεγκτικών αρχών του κράτους μέλους υποδοχής. Όσον αφορά την ανακοίνωση των στοιχείων αυτών, οι ασφαλιστικές επιχειρήσεις που δρουν στην Ιταλία υπό καθεστώς ελεύθερης εγκαταστάσεως ή ελεύθερης παροχής υπηρεσιών πρέπει να αποδίδουν λογαριασμό μόνο στις αρμόδιες αρχές του κράτους μέλους προελεύσεως.

Τέλος, κατά το τελευταίο εδάφιο της παραγράφου 5 quater του άρθρου 2 του διατάγματος 70, οι ασφαλιστικές επιχειρήσεις που δρουν στην Ιταλία, περιλαμβανομένων και των επιχειρήσεων που αναπτύσσουν τις δραστηριότητές τους υπό καθεστώς ελεύθερης εγκαταστάσεως ή ελεύθερης παροχής υπηρεσιών, οφείλουν να συμβάλλουν στη χρηματοδότηση και στην κάλυψη των λειτουργικών εξόδων της τράπεζας δεδομένων που προβλέπεται από το ίδιο διάταγμα. Η υποχρέωση αυτή απορρέει από τις υποχρεώσεις παροχής στοιχείων στον ISVAP, οι οποίες προβλέπονται από το άρθρο 2 του διατάγματος και είναι αντίθετες προς το άρθρο 44 της οδηγίας. Κατά συνέπεια, αυτή η υποχρέωση συμμετοχής στη χρηματοδότηση της τράπεζας δεδομένων, η οποία επιβάλλεται στις επιχειρήσεις που δρουν υπό καθεστώς ελεύθερης εγκαταστάσεως ή ελεύθερης παροχής υπηρεσιών εντός της ιταλικής επικράτειας, είναι επίσης προδήλως αντίθετη προς το κοινοτικό δίκαιο.

⁽¹⁾ ΕΕ L 228 της 11.8.1992, σ. 1.

Αίτηση αναιρέσεως που άσκησε στις 12 Φεβρουαρίου 2001 (τηλεομοιοτυπία της 9ης Φεβρουαρίου 2001) η Anna Maria Campogrande κατά της αποφάσεως του τετάρτου τμήματος του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 7ης Δεκεμβρίου 2000 στην υπόθεση T-136/98, A. M. Campogrande κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

(Υπόθεση C-62/01 P)

(2001/C 134/09)

Η A. M. Campogrande, εκπροσωπούμενη από την Anne Krywin, δικηγόρο, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 12 Φεβρουαρίου 2001 (τηλεομοιοτυπία της 9ης Φεβρουαρίου 2001) ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αν αίτηση κατά της αποφάσεως του τετάρτου τμήματος του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 7ης Δεκεμβρίου 2000 στην υπόθεση T-136/98, A. M. Campogrande κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η αναιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

Να κρίνει την παρούσα αίτηση αναιρέσεως παραδεκτή και βάσιμη και,

ως εκ τούτου,

- να αναιρέσει την απόφαση του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 5ης Δεκεμβρίου 2000 στην υπόθεση T-136/98 όσον αφορά:

- τη σκέψη 66: το αίτημα για αποκατάσταση της ζημίας που υπέστη λόγω των αντιποίνων είναι απαράδεκτο ελλείψει προηγούμενης νομότυπης διοικητικής διαδικασίας·
- τη σκέψη 67: το αίτημα για την καταβολή αποζημιώσεως δεν εμπίπτει στις αρμοδιότητες του δικαστή, δεδομένου ότι πρόκειται για αίτημα με το οποίο σκοπείται να απευθύνει το Πρωτοδικείο διαταγή·
- τη σκέψη 68: η ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως αποτελεί προσηκούσα ικανοποίηση της ηθικής βλάβης που υπέστη η προσφεύγουσα λόγω της αβεβαιότητας στην οποία την περιήγαγε η Επιτροπή ως προς την τύχη που θα είχε η αίτησή της αρωγής και ως προς τα αποτελέσματα της διοικητικής έρευνας·
- τη σκέψη 69: η προσφεύγουσα δεν απέδειξε επαρκώς ότι υπέστη ζημία εκ του γεγονότος ότι εκτέθηκε, λόγω της αδιαφορίας της Επιτροπής, στις συνέπειες των πράξεων σεξουαλικής παρενόχλησεως που κατήγγειλε με την αίτησή της αρωγής·
- τη σκέψη 70: η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με το προαναφερθέν γεγονός ούτε επικαλέστηκε πραγματικά περιστατικά προγενέστερα του συμβάντος της 27ης Φεβρουαρίου 1997 ούτε καθαυτό πραγματικά περιστατικά·
- να αναγνωρίσει την ύπαρξη πράξεως που συνιστά σεξουαλική παρενόχληση καθώς και ηθικής ζημίας που υπέστη η αναιρεσείουσα·
- να υποχρεώσει το καθού να της καταβάλει αποζημίωση κατά το μέτρο που θα κρίνει το Δικαστήριο·
- να καταδικάσει το καθού στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι αναιρέσεως και κύρια επιχειρήματα

- Παράβαση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως
 - Περιοριζόμενο στην ακύρωση και μόνον της σιωπηρής απορριπτικής αποφάσεως, το Πρωτοδικείο αναιρεί τον βαθμό της σοβαρότητας των παραβάσεων τις οποίες διά μακρών εξάλλου προσάπτει στην Επιτροπή με το σκεπτικό του, ερχόμενο με τον τρόπο αυτό σε αντίφαση με το διατακτικό της αποφάσεως.
 - Δεχόμενο, αφενός, ότι η αναιρεσείουσα δεν προσκόμισε αποδεικτικά στοιχεία από τα οποία να μπορεί να διαπιστωθεί ότι υπήρξε πράγματι θύμα σεξουαλικής παρενόχλησεως και, αφετέρου, αναγνωρίζοντας την ύπαρξη πραγματικών περιστατικών που συνιστούν σεξουαλική παρενόχληση στην ίδια απόφαση, το Πρωτοδικείο διέλαβε αντιφατικές αιτιολογίες.

- Είναι τουλάχιστον αντιφατικό να χρησιμοποιούνται ως αποδεικτικά μέσα, στο πλαίσιο μιας κατ' αντιδικίαν διαδικασίας, μια διοικητική έρευνα που διεξήχθη υπό συνθήκες τις οποίες επέκρινε το ίδιο το Πρωτοδικείο και της οποίας τα πορίσματα αμφισβητεί η αναιρεσείουσα.
- Το Πρωτοδικείο χρησιμοποιεί κατά τρόπο τελείως αντιφατικό τις παλαιές εκθέσεις βαθμολογίας για να αμφισβητήσει τις ικανότητες της αναιρεσείουσας και να αποδείξει με τον τρόπο αυτόν ότι τα επαγγελματικά της προβλήματα δεν μπορούν να αποδοθούν στις σεξουαλικές παρενοχλήσεις. Επιπλέον, η αιτιολογία του δεν διευκρινίζει το αν η μη ανταμοιβή της προόδου της αναιρεσείουσας στην πραγματικότητα οφείλεται στο γεγονός ότι πάντοτε αρνήθηκε να ενδώσει στη σεξουαλική παρενόχληση.
- Παραβίαση του κοινοτικού δικαίου και της νομολογίας που ισχύει για την προβολή νέων ισχυρισμών.
- Αρνησιδικία σχετικά με την ευθύνη.
- Προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας: το Πρωτοδικείο καταχρηστικώς κατέληξε σε συμπεράσματα βάσει διοικητικής έρευνας τη νομιμότητα της οποίας αμφισβητεί η αναιρεσείουσα η οποία δεν είχε τη δυνατότητα να υποβάλει παρατηρήσεις ούτε να παραστεί κατά την ακρόαση των μαρτύρων ή του ευθυνόμενου για τα γεγονότα τα οποία αφορούσε η έρευνα.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Ηνωμένου Βασιλείου που ασκήθηκε στις 20 Φεβρουαρίου 2001

(Υπόθεση C-85/01)

(2001/C 134/10)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Richard Wainwright, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 20 Φεβρουαρίου 2001 προσφυγή κατά του Ηνωμένου Βασιλείου.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να διαπιστώσει ότι το Ηνωμένο Βασίλειο, παραλείποντας να διασφαλίσει ότι η ποιότητα των υδάτων κολυμβήσεως του Blackpool και των παρακειμένων στο Southport συνάδει προς τις οριακές τιμές του άρθρου 3 της οδηγίας 76/160/ΕΟΚ του Συμβουλίου (1), σύμφωνα με την απόφαση του Δικαστηρίου στην υπόθεση C-56/90, η οποία εκδόθηκε στις 14 Ιουλίου 1993, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την παράγραφο 1 του άρθρου 228 της Συνθήκης ΕΚ·

- να υποχρεώσει το Ηνωμένο Βασίλειο να καταβάλει στην Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στον λογαριασμό «ίδιοι πόροι ΕΚ», χρηματική ποινή 106 800 ευρώ για κάθε ημέρα καθυστέρησης θεοπίσεως των μέτρων που είναι αναγκαία για να συμμορφωθεί προς την απόφαση επί της υποθέσεως C-56/90 από της κοινοποίησης της παρούσας αποφάσεως μέχρι συμμορφώσεως προς την απόφαση επί της υποθέσεως C-56/90·
- να καταδικάσει το Ηνωμένο Βασίλειο στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι και κύρια επιχειρήματα

Με την απόφαση της 14ης Ιουλίου 1993, στην υπόθεση C-56/90 (Συλλογή 1993, σ. I-4109), το Δικαστήριο έκρινε ότι το Ηνωμένο Βασίλειο, μη λαμβάνοντας όλα τα αναγκαία μέτρα προκειμένου να καταστεί η ποιότητα των υδάτων κολυμβήσεως του Blackpool και των παρακειμένων στο Southport σύμφωνη προς τις οριακές τιμές του άρθρου 3 της οδηγίας 76/160/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 8ης Δεκεμβρίου 1975, περί της ποιότητας των υδάτων κολυμβήσεως, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη ΕΟΚ.

Το άρθρο 228, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚ προβλέπει ότι αν το Δικαστήριο διαπιστώσει ότι κράτος μέλος έχει παραβεί υποχρέωσή του εκ της παρούσας Συνθήκης, το κράτος αυτό οφείλει να λάβει τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση της αποφάσεως του Δικαστηρίου.

Στην παρούσα υπόθεση, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι το Ηνωμένο Βασίλειο έπρεπε από καιρού να έχει λάβει όλα τα αναγκαία μέτρα προκειμένου να καταστεί η ποιότητα των υδάτων κολυμβήσεως του Blackpool και των παρακειμένων στο Southport σύμφωνη προς τις οριακές τιμές του άρθρου 3 της προαναφερθείσας οδηγίας. Όταν η Επιτροπή εξέδωσε την αιτιολογημένη της γνώμη είχαν περάσει ήδη πλέον των έξι ετών από την ημερομηνία εκδόσεως της αποφάσεως του Δικαστηρίου. Κατά τη χρονική αυτή στιγμή, έξι από τα εννέα επίδικα ύδατα κολυμβήσεως δεν είχαν ακόμα καταστεί σύμφωνα με την οδηγία.

Σύμφωνα με το άρθρο 228, παράγραφος 2, της Συνθήκης ΕΚ, η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο να επιβάλει χρηματική ποινή 106 800 ευρώ στο Ηνωμένο Βασίλειο για κάθε ημέρα καθυστέρησης συμμορφώσεώς του προς την απόφαση του Δικαστηρίου επί της υποθέσεως C-56/90, υπολογιζόμενη από την ημέρα κατά την οποία το Δικαστήριο θα εκδώσει την απόφασή του στην παρούσα υπόθεση.

(¹) Της 8ης Δεκεμβρίου 1975, περί της ποιότητας των υδάτων κολυμβήσεως (ΕΕ ειδ. έκδ. 15/001, σ. 108).

Αίτηση αναίρεσεως που άσκησε η La Poste στις 26 Φεβρουαρίου 2001 κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (τέταρτο πενταμελές τμήμα) της 14ης Δεκεμβρίου 2000 (στην υπόθεση T-613/97, Union française de l'express (UFEX), DHL International, Federal express international (Γαλλία), CRIE, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, υποστηριζομένης από τη Γαλλική Δημοκρατία, τη Chronopost SA και τη La Poste

(Υπόθεση C-94/01 P)

(2001/C 134/11)

Η La Poste, εκπροσωπούμενη από τον H. Lehman, δικηγόρο, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 26 Φεβρουαρίου 2001 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αναίρεση κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (τέταρτο πενταμελές τμήμα) της 14ης Δεκεμβρίου 2000 (στην υπόθεση T-613/97, Union française de l'express (UFEX), DHL International, Federal express international (Γαλλία) και CRIE, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, υποστηριζομένης από τη Γαλλική Δημοκρατία, τη Chronopost SA και τη La Poste.

Η αναίρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναίρεσει την απόφαση του Πρωτοδικείου της 14ης Δεκεμβρίου 2000 με την οποία ακυρώθηκε το άρθρο 1 της αποφάσεως 98/365/ΕΚ της Επιτροπής, της 1ης Οκτωβρίου 1997, σχετικά με τις ενισχύσεις που φέρεται ότι χορήγησε η Γαλλία στην SFMI-Chronopost (¹), καθόσον διαπιστώνεται ότι η υλικοτεχνική και εμπορική υποστήριξη που παρέσχε η La Poste στη θυγατρική της εταιρία SFMI-Chronopost δεν συνιστά κρατική ενίσχυση υπέρ της SFMI-Chronopost.
- να καταδικάσει την Union française de l'express (UFEX) και τις εταιρίες DHL International, Federal express international (Γαλλία) και CRIE στα δικαστικά έξοδα της ενώπιον του Πρωτοδικείου και της ενώπιον του Δικαστηρίου διαδικασίας.

Λόγοι αναίρεσεως και κύρια επιχειρήματα

- Αντιφατική και ανεπαρκής αιτιολογία:

Ενώ η απόφαση φέρεται ότι εφαρμόζει το κριτήριο του ιδιώτη επενδυτή, εντούτοις δεν το λαμβάνει υπόψη και εφαρμόζει μέθοδο που συνιστάται στην εκτίμηση των επιπτώσεων υπηρεσίας στον τομέα της οποίας δεν υφίσταται ανταγωνισμός. Το Πρωτοδικείο, ζητώντας να ληφθεί υπόψη η περίπτωση ιδιωτικής επιχειρήσεως που δεν ασκεί δραστηριότητες σε τομέα στον οποίο αποκλείεται ο ανταγωνισμός, συγκρίνει τον κάτοχο δημόσιας ιδιοκτησίας και τον κάτοχο ιδιωτικής ιδιοκτησίας που δεν ασκεί δραστηριότητες σε τομέα στον οποίο αποκλείεται ο ανταγωνισμός, αλλά δεν μεταχειρίζεται ομοίως τον κάτοχο δημόσιας και τον κάτοχο ιδιωτικής ιδιοκτησίας. Συγκεκριμένα, ο κάτοχος ιδιωτικής ιδιοκτησίας, ο οποίος ασκεί δραστηριότητες σε τομέα στον οποίο αποκλείεται ο ανταγωνισμός, δεν είναι υποχρεωμένος να λάβει υπόψη τις επιπτώσεις αυτού του τομέα για να

τιμολογήσει παροχές που αφορούν τομέα στον οποίο είναι δυνατός ο ανταγωνισμός. Υποχρεούται απλώς να ακολουθήσει τη νομολογία Akzo⁽²⁾, ήτοι να καλύψει τουλάχιστον το μεταβλητό κόστος των παρεχομένων υπηρεσιών.

Η απόφαση δεν δικαιολογεί πώς τα αποκλειστικά δικαιώματα επηρεάζουν το κόστος, ούτε πώς μπορεί αυτό να ελεγχθεί.

— Παράβαση του άρθρου 88 ΕΚ:

Η απόφαση δεν δέχεται την ευρεία εξουσία εκτιμήσεως που αναγνωρίζεται στην Επιτροπή στον τομέα της λήψεως πολύπλοκων αποφάσεων οικονομικής φύσεως. Από το άρθρο 88 ΕΚ, όμως, προκύπτει ότι η Επιτροπή πρέπει να απολαύει ευρείας εξουσίας εκτιμήσεως, όχι μόνο για να εκτιμά αν μια κρατική ενίσχυση συμβιβάζεται με την κοινή αγορά, αλλ' επίσης για να χαρακτηρίζει ένα μέτρο ως κρατική ενίσχυση, στις περιπτώσεις κατά τις οποίες η κρατική παρέμβαση παρουσιάζει περίπλοκο χαρακτήρα.

— Παράβαση του άρθρου 87 ΕΚ:

Η απόφαση κρίνει κακώς ότι οποιοδήποτε πλεονέκτημα που απονέμει το Κράτος συνιστά ενίσχυση· ωστόσο, ο χαρακτηρισμός αυτός αρμόζει μόνο στη μεταφορά χρηματοοικονομικών πόρων.

Η απόφαση αλλοίωσε την έννοια των συνήθων συνθηκών της αγοράς.

(1) ΕΕ L 164 της 9.6.1998, σ. 37.

(2) Απόφαση της 13ης Ιουλίου 1991, υπόθεση C-62/86, Συλλογή 1991, σ. I-3359.

Αίτηση αναιρέσεως των εταιριών Galileo Company και Galileo International, LLC κατά της διατάξεως του δευτέρου τμήματος του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, της 15ης Δεκεμβρίου 2000, στην υπόθεση T-113/99⁽¹⁾ μεταξύ των Galileo Company και Galileo International, LLC, υποστηριζόμενων από την Amadeus Global Travel Distribution SA και του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, υποστηριζόμενο από την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 27 Φεβρουαρίου 2001

(Υπόθεση C-96/01 P)

(2001/C 134/12)

Οι εταιρίες Galileo Company, με έδρα το Windsor, Berkshire, Ηνωμένο Βασίλειο, και Galileo International, LLC, με έδρα το Rosemount, Illinois, Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής, εκπροσωπούμενες από τον Richard Plender QC, ενεργούντα κατ' εντολή των δικηγόρων Katherine Holmes και Daniel Austin, του δικηγορικού γραφείου Richard Butler, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 27 Φεβρουαρίου 2001 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αίτηση αναιρέσεως κατά της διατάξεως του δευτέρου τμήματος του Πρωτοδικείου των

Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, της 15ης Δεκεμβρίου 2001, υπόθεση T-113/99 μεταξύ των εταιριών Galileo Company και Galileo International, LLC, υποστηριζόμενων από την Amadeus Global Travel Distribution SA και του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, υποστηριζόμενου από την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Οι αναιρεσιούσες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

1. Να εξαφανίσει την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη.
2. Να απορρίψει την ένσταση απαραδέκτου που προέβαλε το Συμβούλιο και την υπέρ αυτού παρεμβαίνουσα Επιτροπή.
3. Να κρίνει την προσφυγή παραδεκτή.
4. Να αναπέμψει την υπόθεση στο Πρωτοδικείο προκειμένου αυτό να κρίνει επί της ουσίας της προσφυγής.
5. Να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα της κατ' αναίρεση δίκης καθώς και στα σχετικά με την ένσταση απαραδέκτου, περιλαμβανομένων των εξόδων των σχετικών με την απάντηση στο υπόμνημα παρεμβάσεως της Επιτροπής.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

- a) Το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε νομική πλάνη, καθόσον έκρινε ότι η προσβαλλόμενη πράξη αφορά τις αναιρεσιούσες υπό την αντικειμενική τους ιδιότητα ως πωλητές «συστημάτων» κατά τον ίδιο τρόπο όπως κάθε άλλον πωλητή συστημάτων, ως προς τα ακόλουθα βασικά σημεία:
 - i) Παραλείποντας να λάβει υπόψη και να εφαρμόσει την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου κατά την οποία η προσβαλλόμενη πράξη μπορεί, ωστόσο, να πλήττει ατομικά μεμονωμένο επιχειρηματία που αποτελεί μέρος ομάδας ορισμένων και εξατομικευμένων κατά την έκδοσή της επιχειρηματιών. Η πράξη μπορεί να αφορά ατομικά έναν τέτοιο επιχειρηματία καθόσον εφαρμόζεται σε επιχειρήσεις που ασκούν σχετική εμπορική δραστηριότητα κατά τον χρόνο εκδόσεώς της και καθόσον δεν περιλαμβάνει μεταβατικές διατάξεις για να τους προστατεύσει από σημαντική ζημία.
 - ii) Παραλείποντας να εκτιμήσει ότι το γεγονός ότι μια πράξη είναι νομοθετικής φύσεως και εφαρμόζεται σε μια κατηγορία επιχειρηματιών κατά τρόπο γενικό δεν την εμποδίζει να θίγει, υπό ορισμένες συνθήκες, κάποιους από τους επιχειρηματίες στην αγορά ατομικά.

- iii) Εξομοιώνοντας τη θέση των υπαρχόντων τεσσάρων παγκοσμίων χειριστών ηλεκτρονικών συστημάτων κρατήσεως θέσεων με εκείνη όλων των άλλων χειριστών που αναπτύσσουν δραστηριότητα στη σχετική αγορά όπως οι πωλητές συστημάτων, αεροπορικές εταιρίες ή συνδρομητές, και κατ' αυτόν τον τρόπο μη εφαρμόζοντας τη νομολογία του Δικαστηρίου και, ειδικότερα, την απόφαση του Δικαστηρίου στις υποθέσεις Bock και Πειραιϊκή-Πατραϊκή.
- β) Το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε νομική πλάνη, καθόσον έκρινε ότι εξαιρετικές οικονομικές συνθήκες δεν συνεπάγονται ότι οι αναιρεσείουσες θίγονται ατομικά από την προσβαλλόμενη πράξη:
- i) Παραλείποντας να εφαρμόσει τις αρχές που θέτουν οι αποφάσεις του Πρωτοδικείου στις υποθέσεις Codorniu κατά Συμβουλίου και Extrament Industrie κατά Συμβουλίου και ακολούθως εφαρμόζονται από το Πρωτοδικείο και το Δικαστήριο και/ή παραλείποντας να διακρίνει τις περιπτώσεις αυτές δεόντως ή καθόλου.
- ii) Παραλείποντας να λάβει υπόψη την απόφαση του Πρωτοδικείου στην υπόθεση T-60/96, Merck κ.λπ.

(¹) ΕΕ C 226 της 7.8.1999, σ. 34.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας που ασκήθηκε στις 27 Φεβρουαρίου 2001

(Υπόθεση C-98/01)

(2001/C 134/13)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Frank Benyon και την Μαρία Πατάκια, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 27 Φεβρουαρίου 2001, προσφυγή κατά του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- α) να κρίνει ότι οι διατάξεις περί περιορισμού της αποκτήσεως μετοχών με δικαίωμα ψήφου στην εταιρία BAA plc (άρθρο 40 του καταστατικού), καθώς και η διαδικασία αδειας όσον αφορά τη διάθεση του ενεργητικού της εταιρίας, τον έλεγχο των θυγατρικών εταιριών και τη λύση της εταιρίας (άρθρο 10 του καταστατικού), είναι ασύμβατες προς τα άρθρα 43 και 56 της Συνθήκης ΕΚ·
- β) να καταδικάσει το Ηνωμένο Βασίλειο στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι της προσφυγής και κύρια επιχειρήματα

Το άρθρο 40 του καταστατικού της εταιρίας BAA, το οποίο απαγορεύει οποιοδήποτε πρόσωπο να ελέγχει πέραν του 15 % της εταιρίας, περιορίζει τις επενδύσεις χαρτοφυλακίου, καθώς και τις άμεσες επενδύσεις και — για τον ίδιο λόγο — παρεμποδίζει την εγκατάσταση: τέτοιοι περιορισμοί εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής των άρθρων 56 και 43 της Συνθήκης ΕΚ. Ενώ ο περιορισμός δεν έχει ρητώς χαρακτήρα εισάγοντα διακρίσεις, ένας τέτοιος περιορισμός, δυνάμενος να εμποδίσει την άσκηση αυτών των ελευθεριών, πρέπει να δικαιολογείται λόγω «επιτακτικών απαιτήσεων του γενικού συμφέροντος» και να είναι αναγκαίος και ενδεδειγμένος για τις απαιτήσεις αυτές.

Οι αρχές του Ηνωμένου Βασιλείου δεν απέδειξαν τις επιτακτικές απαιτήσεις γενικού συμφέροντος που πρέπει να προστατεύονται με τα δικαιώματα που συνδέονται με την ειδική μετοχή και με το όριο του 15 % της κοινής μετοχής και, επομένως, δεν απέδειξαν, a fortiori, την αναλογικότητά τους, και συνεπώς πρέπει να συναχθεί το συμπέρασμα ότι οι περιορισμοί της ελεύθερης κυκλοφορίας των κεφαλαίων και της ελευθερίας εγκαταστάσεως που προκύπτουν με τον τρόπο αυτό παραβιάζουν τις υποχρεώσεις που τα κράτη μέλη υπέχουν από τα άρθρα 43 και 56 της Συνθήκης.

Παράβαση της Συνθήκης μπορεί να στοιχειοθετηθεί με την εκ μέρους κράτους μέλους θέσπιση περιορισμών της εγκαταστάσεως ή της κυκλοφορίας κεφαλαίων, με οποιονδήποτε τρόπο. Σε σχέση με την BAA, τα μέτρα που ελήφθησαν με μηχανισμούς του εταιρικού δικαίου θεσπίστηκαν από το κράτος υπό την ιδιότητά του της δημόσιας αρχής και υπάρχει σαφώς η πρόθεση να παραμείνουν έτσι εφόσον το άρθρο 10, παράγραφος 1, του καταστατικού της BAA επιτρέπει μόνον τη μεταφορά της ειδικής μετοχής σε «one of Her Majesty's Secretaries of State, another Minister of the Crown or any other person acting on behalf of the Crown» («έναν από τους Υπουργούς της Αυτής Μεγαλειότητος, σε άλλον Υπουργό του Στέμματος ή σ' οποιονδήποτε ενεργούντα για λογαριασμό του Στέμματος»). Συνεπώς, και ιδίως για να διατηρηθεί η ομοιομορφία και η υπεροχή του κοινοτικού δικαίου, η εκ μέρους κράτους μέλους υιοθέτηση των μηχανισμών του εταιρικού δικαίου για την επιβολή περιορισμών στις ελευθερίες της Συνθήκης δεν μπορεί κατά κανέναν τρόπο να εκφεύγει της εξετάσεως του συμβατού αυτών των περιορισμών προς τη Συνθήκη.

Μετά από μια τέτοια εξέταση, η Επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα ότι οι περιορισμοί που περιλαμβάνονται στα άρθρα 10 και 40 του καταστατικού της BAA είναι ασύμβατοι προς τις διατάξεις των άρθρων 42 και 56 της Συνθήκης περί της ελευθερίας εγκαταστάσεως και της ελεύθερης κυκλοφορίας των κεφαλαίων.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το House of Lords με διάταξη της 8ης Φεβρουαρίου 2001 στην υπόθεση 1) Consorzio del Prosciutto di Parma 2) Salumificio S. Rita S.p.A., κατά 1) Asda Stores Limited 2) Hygrade Foods Limited

(Υπόθεση C-108/01)

(2001/C 134/14)

Με διάταξη της 8ης Φεβρουαρίου 2001 που περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 7 Μαρτίου 2001, το House of

Lords, στο πλαίσιο της δίκης μεταξύ 1) Consorzio del Prosciutto di Parma 2) Salumificio S. Rita S.p.A., και 1) Asda Stores Limited 2) Hygrade Foods Limited που εκκρεμεί ενώπιόν του ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί του ακολούθου ερωτήματος:

«Ίδρύει ο κανονισμός (ΕΟΚ) 2081/92⁽¹⁾ του Συμβουλίου σε συνδυασμό με τον κανονισμό (ΕΚ) 1107/96⁽²⁾ της Επιτροπής και τις προδιαγραφές για την ΠΟΠ⁽³⁾ “prosciutto di Parma” έγκυρο κοινοτικό δικαίωμα η άσκηση του οποίου μπορεί να ζητηθεί ενώπιον δικαστηρίου κράτους μέλους, για περιορισμό της λιανικής πωλήσεως υπό την ονομασία “Ζαμπόν Πάρμας” τεμαχισμένου και συσκευασμένου ζαμπόν από χοιρομέρι που εξήχθη από την Πάρμα σύμφωνα με τους όρους της ΠΟΠ αλλά το οποίο στη συνέχεια δεν τεμαχίστηκε ούτε συσκευάστηκε ούτε επισημάνθηκε σύμφωνα με τις προδιαγραφές;»

(¹) Κανονισμός (ΕΟΚ) 2081/92 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουλίου 1992, για την προστασία των γεωγραφικών ενδείξεων και των ονομασιών προέλευσης των γεωργικών προϊόντων και των τροφίμων (ΕΕ L 208 της 24.7.1992, σ. 1).

(²) Κανονισμός (ΕΚ) 1107/96 της Επιτροπής, της 12ης Ιουνίου 1996, σχετικά με την καταχώρηση των γεωγραφικών ενδείξεων και των ονομασιών προέλευσης σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 17 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 2081/92 (ΕΕ L 148 της 21.6.1996, σ. 1).

(³) (προστατευόμενη ονομασία προελεύσεως).

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Oberster Gerichtshof της Δημοκρατίας της Αυστρίας με διάταξη της 22ας Φεβρουαρίου 2001 στην υπόθεση Gantner Electronic Gesellschaft GmbH κατά Basch Exploitation Maatschappij B.V.

(Υπόθεση C-111/01)

(2001/C 134/15)

Με διάταξη της 22ας Φεβρουαρίου 2001, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 12 Μαρτίου 2001, το Oberster Gerichtshof της Δημοκρατίας της Αυστρίας, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Gantner Electronic Gesellschaft GmbH και Basch Exploitation Maatschappij B.V. που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

1. Καλύπτουν οι όροι «με το ίδιο αντικείμενο και την ίδια αιτία» του άρθρου 21 της Συμβάσεως των Βρυξελλών για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση των αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις και την ένσταση του εναγομένου ότι έχει εξοφλήσει μέρος της επίδικης απαιτήσεως μέσω εξώδικου συμβιβασμού, στην περίπτωση που κατά τους προβαλλόμενους ισχυρισμούς το ανεξόφλητο ακόμη τμήμα της ανταπαιτήσεως αυτής αποτελεί αντικείμενο δικαστικής διαφοράς μεταξύ των ιδίων διαδικών κατόπιν αγωγής που είχε ήδη ασκηθεί σε ένα άλλο συμβαλλόμενο κράτος;

2. Έχουν σημασία για την εξέταση του ζητήματος του αν εκκρεμεί αγωγή «με το ίδιο αντικείμενο και την ίδια αιτία» μόνον ισχυρισμοί του ενάγοντος στο πλαίσιο δίκης που κινήθηκε κατόπιν ασκήσεως μεταγενέστερης αγωγής και είναι αδιάφορα ως εκ τούτου τα αιτήματα και οι ενστάσεις του εναγομένου, και ειδικότερα η άμυνα της δικονομικής ενστάσεως του συμψηφισμού σχετικά με απαίτηση, η οποία αποτελεί αντικείμενο δικαστικής διαφοράς μεταξύ των ιδίων διαδικών κατόπιν αγωγής που είχε ήδη ασκηθεί σε ένα άλλο συμβαλλόμενο κράτος;
3. Δεσμεύει η απόφαση που εκδίδεται επί καταψηφιστικής αγωγής με αίτημα αποζημιώσεως λόγω παράνομης καταγγελίας διαρκούς ενοχικής σχέσεως το δικαστήριο που επιλαμβάνεται στο πλαίσιο μεταγενέστερης δίκης και σχετικά με το αν πράγματι υπήρχε αυτή η διαρκής ενοχική σχέση;

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Vestre Landsret (τρίτο τμήμα) με διάταξη της 9ης Μαρτίου 2001 στην υπόθεση ApS SPKR 4 nr. 3482 κατά 1. Skatteministeriet Told- og Skattestyrelsen, 2. Aktieselskabet της 11.9.1996 και 3. A.T.S. I/S Ardan Transport και Spedition, εκπροσωπούμενης από τους Søren Lauritsen και Lene Lauritsen

(Υπόθεση C-112/01)

(2001/C 134/16)

Με διάταξη της 9ης Μαρτίου 2001, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 12 Μαρτίου 2001, το Vestre Landsret (τρίτο τμήμα), στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ ApS SPKR 4 nr. 3482 κατά 1. Skatteministeriet Told- og Skattestyrelsen, 2. Aktieselskabet της 11.9.1996 και 3. A.T.S. I/S Ardan Transport και Spedition, εκπροσωπούμενης από τους Søren Lauritsen και Lene Lauritsen που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

Πρώτο ερώτημα

Έχουν οι διατάξεις του κανονισμού 2913/92⁽¹⁾ του Συμβουλίου (τελωνειακού κώδικα) και του κανονισμού 2454/93⁽²⁾ της Επιτροπής (εκτελεστικού κανονισμού), ιδίως του άρθρου 379, παράγραφος 1, του εκτελεστικού κανονισμού, την έννοια ότι το τελωνείο αναχωρήσεως δεν μπορεί να εισπράξει τελωνειακή οφειλή, η οποία έχει γεννηθεί κατόπιν παραβάσεως ή παρατυπίας σχετιζομένης με εξωτερική κοινοτική διαμετακόμιση, από τον κύριο υπόχρεο, εφόσον αυτός δεν ενημερώθηκε πριν από τη λήξη της προθεσμίας των ένδεκα μηνών μετά την ημερομηνία καταχωρίσεως της δηλώσεως κοινοτικής διαμετακομίσεως, όπως ορίζεται στο άρθρο 379 του εκτελεστικού κανονισμού;

Δεύτερο ερώτημα

Έχει μήπως σημασία για την απάντηση στο πρώτο ερώτημα το ότι το τελωνείο αναχωρήσεως δεν ακολούθησε διοικητική οδηγία για την αποστολή στοιχείων που έχει καθορίσει η επιτροπή τελωνειακού κώδικα (early warning system) ή μπορεί να προσαφθεί στις αρχές του τελωνείου αναχωρήσεως ότι δεν πραγματοποιήσε έγκαιρη γνωστοποίηση;

- (1) Κανονισμός (ΕΟΚ) 2913/92 του Συμβουλίου, της 12ης Οκτωβρίου 1992, για τη θέσπιση κοινοτικού τελωνειακού κώδικα (ΕΕ 1992, L 302, σ. 1).
- (2) Κανονισμός (ΕΟΚ) 2454/93 της Επιτροπής, της 2ας Ιουλίου 1993, για τον καθορισμό ορισμένων διατάξεων εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 2913/92 του Συμβουλίου (ΕΕ 1993, L 253, σ. 1).

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας που ασκήθηκε στις 16 Μαρτίου 2001

(Υπόθεση C-118/01)

(2001/C 134/17)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Α. Bordes, με τόπο επιδόσεων το Λουξεμβούργο, άσκησε στις 16 Μαρτίου 2001 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας.

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο:

1. Να διαπιστώσει ότι η Γαλλία, μη θεσπίζοντας εμπροθέσμως τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις προκειμένου να συμμορφωθεί προς:
 - την οδηγία 1999/20/ΕΚ του Συμβουλίου, της 22ας Μαρτίου 1999, για τροποποίηση των οδηγιών 70/524/ΕΟΚ περί των προσθέτων υλών στη διατροφή των ζώων, 82/471/ΕΟΚ σχετικά με ορισμένα προϊόντα τα οποία χρησιμοποιούνται στη διατροφή των ζώων, 95/53/ΕΚ για τον καθορισμό των αρχών οργάνωσης των επισήμων ελέγχων στον τομέα της διατροφής των ζώων και 95/69/ΕΚ για τη θέσπιση των όρων και των κανόνων που εφαρμόζονται κατά την έγκριση και την εγγραφή ορισμένων εγκαταστάσεων και ενδιάμεσων του τομέα της διατροφής των ζώων⁽¹⁾, και
 - την οδηγία 96/51/ΕΚ του Συμβουλίου, της 23ης Ιουλίου 1996, για την τροποποίηση της οδηγίας 70/524/ΕΟΚ περί των προσθέτων υλών στη διατροφή των ζώων⁽²⁾,

παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τις πιο πάνω οδηγίες καθώς και από τα άρθρα 249, τρίτο εδάφιο, και 10, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ.

2. Να καταδικάσει τη Γαλλία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Ο δεσμευτικός χαρακτήρας των διατάξεων των άρθρων 10 και 249 ΕΚ υποχρεώνει τα κράτη μέλη να θεσπίζουν τα αναγκαία μέτρα για τη μεταφορά των οδηγιών, που τους απευθύνονται, στην εσωτερική τους έννομη τάξη πριν από την παρέλευση της προθεσμίας που έχει ταχθεί προς τούτο. Οι προθεσμίες αυτές που τάσσονται από το άρθρο 5 της οδηγίας 99/20/ΕΚ και από το άρθρο 2 της οδηγίας 96/51/ΕΚ έληξαν, αντιστοίχως, την 30ή Σεπτεμβρίου και 1η Οκτωβρίου 1999.

- (1) ΕΕ L 80 της 25.3.1999, σ. 20.
(2) ΕΕ L 235 της 17.9.1996, σ. 39.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Φινλανδίας, που ασκήθηκε στις 19 Μαρτίου 2001

(Υπόθεση C-119/01)

(2001/C 134/18)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τη Lena Ström, νομική σύμβουλο, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, άσκησε στις 19 Μαρτίου 2001, ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή κατά της Φινλανδίας.

Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι η Φινλανδία, μη έχοντας λάβει όλα τα μέτρα που είναι απαραίτητα για την εφαρμογή της οδηγίας 96/61/ΕΚ του Συμβουλίου, της 24ης Σεπτεμβρίου 1996, σχετικά με την ολοκληρωμένη πρόληψη και έλεγχο της ρύπανσης⁽¹⁾, όσον αφορά την επαρχία Åland, ή εν πάση περιπτώσει μη έχοντας κοινοποιήσει τα μέτρα αυτά στην Επιτροπή, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την εν λόγω οδηγία·
- να καταδικάσει τη Φινλανδία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η προθεσμία για την εφαρμογή της οδηγίας έληξε στις 30 Οκτωβρίου 1999. Όσον αφορά την επαρχία Åland, η Επιτροπή πληροφορήθηκε ότι τον Ιανουάριο του 2001 θεσπίστηκε ένας επαρχιακός νόμος περί της προστασίας του περιβάλλοντος και της καταστάσεως του περιβάλλοντος, αλλ' ότι αυτός εξαρτάται από την επικύρωση του Φινλανδού Προέδρου.

- (1) ΕΕ L 257 της 10.10.1996, σ. 26.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Cour administrative d'appel de Lyon με απόφαση της 13ης Μαρτίου 2001 στην υπόθεση *Ministre de l'économie, des finances et de l'industrie κατά GEMO SA*

(Υπόθεση C-126/01)

(2001/C 134/19)

Με απόφαση της 13ης Μαρτίου 2001, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 19 Μαρτίου 2001, το Cour administrative d'appel de Lyon στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ *Ministre de l'économie, des finances et de l'industrie* και *GEMO SA* που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί του εξής ερωτήματος:

«Εντάσσεται ο φόρος επί των αγορών κρέατος του άρθρου 302 bis ZD του code général des impôts σε ένα σύστημα δυνάμενο να θεωρηθεί ως ενίσχυση υπό την έννοια του άρθρου 92 της Συνθήκης της 25ης Μαρτίου 1957 περί Ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (νυν άρθρου 87 ΕΚ);»

Διαγραφή της υποθέσεως C-91/00⁽¹⁾

(2001/C 134/20)

Με διάταξη της 29ης Σεπτεμβρίου 2000 ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως C-91/00: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Βασιλείου των Κάτω Χωρών.

⁽¹⁾ EE C 176 της 24.6.2000.

Διαγραφή της υποθέσεως C-90/00⁽¹⁾

(2001/C 134/21)

Με διάταξη της 6ης Οκτωβρίου 2000 ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως C-90/00: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Βασιλείου των Κάτω Χωρών.

⁽¹⁾ EE C 176 της 24.6.2000.

Διαγραφή της υποθέσεως C-103/99⁽¹⁾

(2001/C 134/22)

Με διάταξη της 7ης Νοεμβρίου 2000 ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως C-103/99 (αίτηση του Διοικητικού Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Π. Μοσκόφ Α.Ε. κατά Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων (ΙΚΑ).

⁽¹⁾ EE C 188 της 3.7.1999.

Διαγραφή της υποθέσεως C-84/99⁽¹⁾

(2001/C 134/23)

Με διάταξη της 13ης Φεβρουαρίου 2001 ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως C-84/99 (αίτηση του Hoge Raad der Nederlanden για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Amsterdamsche Football Club «AJAX» και Langenberg Participaties B.V., η οποία δρα και υπό την εμπορική ονομασία «Fan Promotions» κατά S. C. Reule κ.λπ.

⁽¹⁾ EE C 136 της 15.5.1999.

Διαγραφή της υποθέσεως C-163/00⁽¹⁾

(2001/C 134/24)

Με διάταξη της 13ης Φεβρουαρίου 2001 ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως C-163/00: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ελληνικής Δημοκρατίας.

⁽¹⁾ EE C 176 της 24.6.2000.

Διαγραφή της υποθέσεως C-458/99⁽¹⁾

(2001/C 134/25)

Με διάταξη της 13ης Φεβρουαρίου 2001 ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως C-458/99: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ελληνικής Δημοκρατίας.

⁽¹⁾ ΕΕ C 47 της 19.2.2000.

Διαγραφή της υποθέσεως C-106/00⁽¹⁾

(2001/C 134/27)

Με διάταξη της 16ης Φεβρουαρίου 2001 ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως C-106/00: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Πορτογαλικής Δημοκρατίας.

⁽¹⁾ ΕΕ C 163 της 10.6.2000.

Διαγραφή της υποθέσεως C-446/99⁽¹⁾

(2001/C 134/26)

Με διάταξη της 15ης Φεβρουαρίου 2001 ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως C-446/99: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Δημοκρατίας της Αυστρίας.

⁽¹⁾ ΕΕ C 47 της 19.2.2000.

Διαγραφή της υποθέσεως C-342/00⁽¹⁾

(2001/C 134/28)

Με διάταξη της 6ης Μαρτίου 2001 ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως C-342/00: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Βασιλείου της Ισπανίας.

⁽¹⁾ ΕΕ C 316 της 4.11.2000.

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 31ης Ιανουαρίου 2001

στην υπόθεση T-533/93, Edouard Bouma κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων⁽¹⁾

(«Αγωγή αποζημιώσεως — Εξωσυμβατική ευθύνη — Γάλα — Συμπληρωματική εισφορά — Ποσότητα αναφοράς — Παραγωγός που ανέλαβε δέσμευση περί μη εμπορίας — Παράλειψη επαναλήψεως της παραγωγής μετά τη λήξη της δεσμεύσεως»)

(2001/C 134/29)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

Στην υπόθεση T-533/93, Edouard Bouma, κάτοικος Rutten (Κάτω Χώρες), εκπροσωπούμενος από τους E. H. Rijnacker Hordijk και H. J. Bronkhorst, δικηγόρους Άμστερνταμ, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο του L. Frieden, 62, avenue Guillaume, κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως (εκπρόσωποι: A.-M. Colaert) και Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: T. van Rijn), με αντικείμενο αγωγή αποζημιώσεως, κατ' εφαρμογήν των άρθρων 178 και 215, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρων 235 ΕΚ και 288, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ), για τις ζημιές που έχει υποστεί ο ενάγων λόγω του ότι εμποδίστηκε να εμπορευθεί γάλα, κατ' εφαρμογήν του κανονισμού (ΕΟΚ) 857/84 του Συμβουλίου, της 31ης Μαρτίου 1984, περί γενικών κανόνων για την εφαρμογή της εισφοράς που αναφέρεται στο άρθρο 5γ του κανονισμού (ΕΟΚ) 804/68 στον τομέα του γάλακτος και των γαλακτοκομικών προϊόντων (ΕΕ L 90, σ. 13), όπως συμπληρώθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1371/84 της Επιτροπής, της 16ης Μαΐου 1984, για τον καθορισμό των λεπτομερειών εφαρμογής της συμπληρωματικής εισφοράς που αναφέρεται στο άρθρο 5γ του κανονισμού 804/68 (ΕΕ L 132, σ. 1), το Πρωτοδικείο (τέταρτο τμήμα), συγκείμενο από τους V. Tiili, Πρόεδρο, R. M. Moura Ramos και P. Mengozzi, δικαστές, γραμματέας: J. Palacio González, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 31 Ιανουαρίου 2001, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την αγωγή.
- 2) Καταδικάζει τον ενάγοντα στα δικαστικά έξοδα.

⁽¹⁾ ΕΕ C 334 της 9.12.1993.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 31ης Ιανουαρίου 2001

στην υπόθεση T-73/94, Bernard Beusmans κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων⁽¹⁾

(Αγωγή αποζημιώσεως — Εξωσυμβατική ευθύνη — Γάλα — Συμπληρωματική εισφορά — Ποσότητα αναφοράς — Παραγωγός που ανέλαβε δέσμευση περί μη εμπορίας — Μη επανάληψη της παραγωγής μετά τη λήξη της δεσμεύσεως — Ανάκληση της προσωρινής ποσότητας αναφοράς)

(2001/C 134/30)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

Στην υπόθεση T-73/94, Bernard Beusmans, κάτοικος Noorbeek (Κάτω Χώρες), εκπροσωπούμενος από τους E. H. Rijnacker Hordijk και H. J. Bronkhorst, δικηγόρους Άμστερνταμ, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο του L. Frieden, 62, avenue Guillaume, κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως (εκπρόσωπος: A.-M. Colaert) και Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: T. van Rijn και H.-J. Rabe), με αντικείμενο αγωγή αποζημιώσεως, κατ' εφαρμογήν των άρθρων 178 και 215, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρων 235 ΕΚ και 288, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ), για τις ζημιές που έχει υποστεί ο ενάγων λόγω του ότι εμποδίστηκε να εμπορευθεί γάλα, κατ' εφαρμογήν του κανονισμού (ΕΟΚ) 857/84 του Συμβουλίου, της 31ης Μαρτίου 1984, περί γενικών κανόνων για την εφαρμογή της εισφοράς που αναφέρεται στο άρθρο 5γ του κανονισμού (ΕΟΚ) 804/68 στον τομέα του γάλακτος και των γαλακτοκομικών προϊόντων (ΕΕ L 90, σ. 13), όπως συμπληρώθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1371/84 της Επιτροπής, της 16ης Μαΐου 1984, για τον καθορισμό των λεπτομερειών εφαρμογής της συμπληρωματικής εισφοράς που αναφέρεται στο άρθρο 5γ του κανονισμού 804/68 (ΕΕ L 132, σ. 11), το Πρωτοδικείο (τέταρτο τμήμα), συγκείμενο από τους V. Tiili, Πρόεδρο, τους R. M. Moura Ramos και P. Mengozzi, δικαστές, γραμματέας: J. Palacio González, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 31 Ιανουαρίου 2001 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την αγωγή.
- 2) Καταδικάζει τον ενάγοντα στα δικαστικά έξοδα.

⁽¹⁾ ΕΕ C 90 της 26.3.1994.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 31ης Ιανουαρίου 2001

στην υπόθεση T-76/94, **Rendert Jansma** κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων⁽¹⁾

(«Αγωγή αποζημίωσης — Εξωσυμβατική ευθύνη — Γάλα — Συμπληρωματική εισφορά — Ποσότητα αναφοράς — Παραγωγός που ανέλαβε δέσμευση περί μη εμπορίας — Πώληση της εκμεταλλεύσεως SLOM — Παραγραφή»)

(2001/C 134/31)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

Στην υπόθεση T-76/94, **Rendert Jansma**, κάτοικος Engelbert (Κάτω Χώρες), εκπροσωπούμενος από τους E. H. Rijnacker Hordijk και H. J. Bronkhorst, δικηγόρους 'Αμστερνταμ, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο του L. Frieden, 62, avenue Guillaume κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως (εκπρόσωπος: A.-M. Colaert) και Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, (εκπρόσωποι: T. van Rijn, και H.-J. Rabe) με αντικείμενο αγωγή αποζημίωσης, κατ' εφαρμογήν των άρθρων 178 και 215, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρων 235 ΕΚ και 288, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ), για τις ζημιές που έχει υποστεί ο ενάγων λόγω του ότι εμποδίστηκε να εμπορευθεί γάλα, κατ' εφαρμογήν του κανονισμού (ΕΟΚ) 857/84 του Συμβουλίου, της 31ης Μαρτίου 1984, περί γενικών κανόνων για την εφαρμογή της εισφοράς που αναφέρεται στο άρθρο 5γ του κανονισμού (ΕΟΚ) 804/68 στον τομέα του γάλακτος και των γαλακτοκομικών προϊόντων (ΕΕ L 90, σ. 13), όπως συμπληρώθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1371/84 της Επιτροπής, της 16ης Μαΐου 1984, για τον καθορισμό των λεπτομερειών εφαρμογής της συμπληρωματικής εισφοράς που αναφέρεται στο άρθρο 5γ του κανονισμού 804/68 (ΕΕ L 132, σ. 11), το Πρωτοδικείο (τέταρτο τμήμα), συγκείμενο από τους V. Tiili, Πρόεδρο, R. M. Moura Ramos και P. Mengozzi, δικαστές, γραμματέας: J. Palacio González, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 31 Ιανουαρίου 2001, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Οι εναγόμενοι υποχρεούνται να αποκαταστήσουν τη ζημία που υπέστη ο ενάγων λόγω της εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 857/84 του Συμβουλίου, της 31ης Μαρτίου 1984, περί γενικών κανόνων για την εφαρμογή της εισφοράς που αναφέρεται στο άρθρο 5γ του κανονισμού (ΕΟΚ) 804/68 στον τομέα του γάλακτος και των γαλακτοκομικών προϊόντων, όπως συμπληρώθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1371/84 της Επιτροπής, της 16ης Μαΐου 1984, για τον καθορισμό των λεπτομερειών εφαρμογής της συμπληρωματικής εισφοράς που αναφέρεται στο άρθρο 5γ του κανονισμού (ΕΟΚ) 804/68, καθόσον οι κανονισμοί αυτοί δεν προέβλεψαν τη χορήγηση ποσότητας αναφοράς στους παραγωγούς οι οποίοι, σε εκτέλεση υποχρέωσης αναληφθείσας βάσει του κανονισμού (ΕΟΚ) 1078/77 του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, περί θεσπίσεως συστήματος προμοδοτήσεων για τη μη εμπορία του γάλακτος και των γαλακτοκομικών προϊόντων και τη μετατροπή των αγελών βοοειδών γαλακτοκομικής κατευθύνσεως, δεν παρέδωσαν γάλα κατά τη διάρκεια του έτους αναφοράς που επελέγη από το οικείο κράτος μέλος.

- 2) Η περίοδος για την οποία ο ενάγων πρέπει να λάβει αποζημίωση για τη ζημία που υπέστη λόγω της εφαρμογής του κανονισμού 857/84 αρχίζει στις 11 Δεκεμβρίου 1988 και λήγει την ημερομηνία εκδόσεως της παρούσας αποφάσεως. Το ποσό πρέπει να περιλαμβάνει την αξία αγοράς ποσότητας αναφοράς αντιστοιχίας με αυτήν που έπρεπε να λάβει ο ενάγων, στο πλαίσιο του κανονισμού 857/84.
- 3) Οι διάδικοι θα υποβάλουν εντός προθεσμίας έξι μηνών από της εκδόσεως της παρούσας αποφάσεως στο Πρωτοδικείο τα προς καταβολή ποσά, τα οποία θα καθοριστούν διά κοινής συμφωνίας.
- 4) Ελλείψει τέτοιας συμφωνίας, θα υποβάλουν εντός της ίδιας προθεσμίας στο Πρωτοδικείο τα αίτηματά τους ως προς το ύψος της αποζημίωσης.
- 5) Το Πρωτοδικείο επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

⁽¹⁾ ΕΕ C 90 της 26.3.1994.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 30ης Νοεμβρίου 2000

στην υπόθεση T-5/97, **Industrie des poudres sphériques** κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων⁽¹⁾

(Ανταγωνισμός — Προσφυγή ακυρώσεως — Απόρριψη καταγγελίας — Άρθρο 86 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 82 ΕΚ) — Καταστράτηγηση διαδικασίας αντιντάμπινγκ — Αιτιολογία — Δικαιώματα άμυνας)

(2001/C 134/32)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-5/97, **Industrie des poudres sphériques**, με έδρα το Annemasse (Γαλλία), εκπροσωπούμενη από τον C. Momège, δικηγόρο Παρισιών, με αντικλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο A. May, 398, route d'Esch, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: F. Mascardi και A. Carnelutti), υποστηριζόμενης από την Pêcheiney électrometallurgie, με έδρα το Courbevoie (Γαλλία), εκπροσωπούμενη από τους J.-P. Gunther και O. Prost, δικηγόρους Παρισιών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο Loesch και Wolter, 11, rue Goethe, με αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής, της 7ης Νοεμβρίου 1996, να απορρίψει την καταγγελία της προσφεύγουσας με την οποία επιδιωκόταν κατά κύριο λόγο να διαπιστωθεί παράβαση του άρθρου 86 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 82 ΕΚ) από την Pêcheiney électrometallurgie (υπόθεση IV/35.151/E-1 IPS/Pêcheiney électrometallurgie), το Πρωτοδικείο (πέμπτο πενταμελές τμήμα), συγκείμενο από τους R. García-Valdecasas, Πρόεδρο, την P. Lindh, τον J. D. Cooke, τον M. Βηλαρά και τον N. Forwood, δικαστές, γραμματέας: G. Herzig, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 30 Νοεμβρίου 2000 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Η προσφεύγουσα φέρει τα δικαστικά της έξοδα, τα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Επιτροπή και τα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η παρεμβαίνουσα Pêchiney électrometallurgie.

(¹) ΕΕ C 74 της 8.3.1997.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 31ης Ιανουαρίου 2001

στην υπόθεση T-143/97, Gerhardus van der Berg κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων(¹)

(«Αγωγή αποζημιώσεως — Εξωσυμβατική ευθύνη — Γάλα — Συμπληρωματική εισφορά — Ποσότητα αναφοράς — Παραγωγός που ανέλαβε δέσμευση περί μη εμπορίας — Μεταβίβαση της προσοτώσεως σε άλλη εκμετάλλευση»)

(2001/C 134/33)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

Στην υπόθεση T-143/97, Gerhardus van der Berg, κάτοικος Dalfsen (Κάτω Χώρες), εκπροσωπούμενος από τον H. Rijnacker Hordijk, δικηγόρο 'Αμστερνταμ, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο του L. Frieden, 62, avenue Guillaume, κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως (εκπρόσωποι: A.-M. Colaert και J.-P. Hix) και Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: T. van Rijn), με αντικείμενο αγωγή αποζημιώσεως, κατ' εφαρμογήν των άρθρων 78 και 215, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρων 235 ΕΚ και 288, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ), για τις ζημιές που έχει υποστεί ο ενάγων λόγω του ότι εμποδίστηκε να εμπορευθεί γάλα, κατ' εφαρμογήν του κανονισμού (ΕΟΚ) 857/84 του Συμβουλίου, της 31ης Μαρτίου 1984, περί γενικών κανόνων για την εφαρμογή της εισφοράς που αναφέρεται στο άρθρο 5γ του κανονισμού (ΕΟΚ) 804/68 στον τομέα του γάλακτος και των γαλακτοκομικών προϊόντων (ΕΕ L 90, σ. 13), όπως συμπληρώθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1371/84 της Επιτροπής, της 16ης Μαΐου 1984, για τον καθορισμό των λεπτομερειών εφαρμογής της συμπληρωματικής εισφοράς που αναφέρεται στο άρθρο 5γ του κανονισμού 804/68 (ΕΕ L 132, σ. 11), το Πρωτοδικείο (τέταρτο τμήμα), συγκείμενο από τους V. Tiili, Πρόεδρο, R. M. Moura Ramos και P. Mengozzi, δικαστές, γραμματέας: J. Palacio González, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 31 Ιανουαρίου 2001, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την αγωγή ως απαράδεκτη.
- 2) Καταδικάζει τον ενάγοντα στα δικαστικά έξοδα.

(¹) ΕΕ C 199 της 28.6.1997.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 31ης Ιανουαρίου 2001

στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-197/97 και T-198/97, Weyl Beef Products BV κ.λπ. κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων(¹)

[«Άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 81, παράγραφος 1, ΕΚ) — Προσφυγή ακυρώσεως — Απορριψη καταγγελίας — Κοινοτικό συμφέρον — Σχέσεις μεταξύ του άρθρου 85 της Συνθήκης και του άρθρου 92 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποίησης, άρθρου 87 ΕΚ)»]

(2001/C 134/34)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

Στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-197/97 και T-198/97, Weyl Beef Products BV, με έδρα το Enschede (Κάτω Χώρες), εκπροσωπούμενη από τους E. H. Rijnacker Hordijk, δικηγόρο 'Αμστερνταμ, και S. B. Noë, δικηγόρο Ρότερνταμ, προσφεύγουσα στην υπόθεση T-197/97, Exportslachterij Chris Hogeslag BV, με έδρα το Holten (Κάτω Χώρες), εκπροσωπούμενη από τον A. P. J. M. de Bruyn, δικηγόρο Zutphen, Groninger Vleeshandel BV, με έδρα το Groningen (Κάτω Χώρες), εκπροσωπούμενη, αρχικώς, από τον A. P. J. M. de Bruyn, δικηγόρο Zutphen, και, στη συνέχεια, από τον P. E. Mazel, δικηγόρο Leeuwarden, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο των Bonn και Schmitt, 7, Val Sainte-Croix, προσφεύγουσες στην υπόθεση T-198/97, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, (εκπρόσωποι: W. Wils, και G. van der Wal), υποστηριζομένης από τους Produktschap voor Vee en Vlees και Stichting Saneringsfonds Runderslachterijen, με έδρα το Rijswijk (Κάτω Χώρες), εκπροσωπούμενους από τον I. W. VerLoren van Themaat, δικηγόρο 'Αμστερνταμ, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο του C. Medernach, 8-10, rue Mathias Hardt, με αντικείμενο, στην υπόθεση T-197/97, την ακύρωση της από 23 Απριλίου 1997 αποφάσεως της Επιτροπής (υπόθεση IV/35.591/F-3 — Weyl/PVV + SSR) περί απορριψεως καταγγελίας που υπέβαλε η προσφεύγουσα στις 14 Ιουνίου 1995 και, στην υπόθεση T-198/97, την ακύρωση της από 23 Απριλίου 1997 αποφάσεως της Επιτροπής (υπόθεση IV/35.634/F-3 — Hogeslag-Groninger/PVV+SSR) περί απορριψεως καταγγελίας που άσκησαν οι προσφεύγουσες στις 30 Ιουνίου 1995, το Πρωτοδικείο (τέταρτο τμήμα), συγκείμενο από τη V. Tiili, Πρόεδρο, τους R. M. Moura Ramos και P. Mengozzi, δικαστές, γραμματέας: G. Herzig, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 31 Ιανουαρίου 2001 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει τις προσφυγές.
- 2) Οι προσφεύγουσες θα φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα καθώς και τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Επιτροπή.
- 3) Οι παρεμβαίνοντες θα φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

(¹) ΕΕ C 252 της 16.8.1997.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 31ης Ιανουαρίου 2001

στην υπόθεση T-156/98, RJB Mining κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων⁽¹⁾

(Συνθήκη ΕΚΑΧ — Συγκέντρωση επιχειρήσεων — Παραδεκτή — Κρατικές ενισχύσεις)

(2001/C 134/35)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Στην υπόθεση T-156/98, RJB Mining, με έδρα το Harworth (Ηνωμένο Βασίλειο), εκπροσωπούμενη από τους M. Brealey, barrister, και J. Lawrence, solicitor, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο Arendt και Medernach, 8-10, rue Mathias Hardt, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: K. Leino και τον R. Lyal), υποστηριζόμενη από την RAG Aktiengesellschaft, με έδρα το Essen (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τους M. Hansen, δικηγόρο Δανίας, και S. Völcker, δικηγόρο Βερολίνου, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο Loesch και Wolter, 11, rue Goethe, και την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας (εκπρόσωποι: W.-D. Plessing και C.-D. Quassowski), με αντικείμενο αίτηση περί ακυρώσεως της αποφάσεως της Επιτροπής, της 29ης Ιουλίου 1998, περί αποκτήσεως του ελέγχου της Saarbergwerke AG και της Preussag Anthrazit GmbH από την RAG Aktiengesellschaft (υπόθεση IV/EKAX.1252 — RAG/Saarbergwerke AG/Preussag Anthrazit), το Πρωτοδικείο (πρώτο τμήμα), συγκείμενο από τους B. Vesterdorf, Πρόεδρο, M. Βηλαρά και N. J. Forwood, δικαστές, γραμματέας: H. Jung, εξέδωσε στις 31 Ιανουαρίου 2001 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Ακυρώνει την απόφαση της Επιτροπής, της 29ης Ιουλίου 1998, περί εγκρίσεως της αποκτήσεως του ελέγχου των επιχειρήσεων Saarbergwerke AG και Preussag Anthrazit GmbH από την RAG Aktiengesellschaft (υπόθεση IV/EKAX.1252 — RAG/Saarbergwerke AG/Preussag Anthrazit).
- 2) Η Επιτροπή φέρει, εκτός των δικών της δικαστικών εξόδων, τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η προσφεύγουσα, εκτός των εξόδων που προκάλεσαν σ' αυτήν οι παρεμβάσεις της RAG Aktiengesellschaft και της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας.
- 3) Η RAG Aktiengesellschaft και η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας φέρουν τα δικά τους δικαστικά έξοδα.

⁽¹⁾ EE C 358 της 21.11.1998.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 17ης Ιανουαρίου 2001

στην υπόθεση T-14/99, Marie-Jeanne Kraus κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων⁽¹⁾

(Υπάλληλοι — Επίδομα στέγης — Αναζήτηση αχρεωστήτως καταβληθέντων — Προδήλως παράτυπη καταβολή)

(2001/C 134/36)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-14/99, Marie-Jeanne Kraus, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Λουξεμβούργου, εκπροσωπούμενη από τον L. Thielen, δικηγόρο Λουξεμβούργου, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό του γραφείο, 10, rue Willy Goergen, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: C. Berardis-Kayser, F. Clotuche-Dunivieusart και B. Wägenbaur), με αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής της 19ης Οκτωβρίου 1998 με την οποία η προσφεύγουσα υποχρεωνόταν να επιστρέψει το επίδομα στέγης που έλαβε, το Πρωτοδικείο (τέταρτο τμήμα), συγκείμενο από τους P. Mengozzi, πρόεδρο, και V. Tiili και R.M. Moura Ramos, δικαστές· γραμματέας: J. Palacio González, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 17 Ιανουαρίου 2001 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

⁽¹⁾ EE C 100 της 10.4.1999.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 16ης Ιανουαρίου 2001

στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-97/99 και T-99/99, Michael Chamier και Eoghan O'Hannrachain κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου⁽¹⁾

(Υπάλληλοι — Θέση βαθμού Α 1 — Άρθρο 29, παράγραφος 2, του ΚΥΚ — Ανακοίνωση κενής θέσεως — Πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως — Κατάχρηση εξουσίας)

(2001/C 134/37)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-97/99 και T-99/99, Michael Chamier, υπάλληλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, κάτοικος Reckange-sur-Mess (Λουξεμβούργο), Eoghan O'Hannrachain, υπάλληλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, κάτοικος Cents (Λουξεμβούργο), εκπροσωπούμενοι από τους G. Vandersanden και

L. Levi, δικηγόρους Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τα γραφεία της Société de gestion fiduciaire SARL, 13, avenue du Bois, κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (εκπρόσωποι: J. Schoo, H. von Herten, D. Moore και D. Waelbroeck), με αντικείμενο, αφενός, την ακύρωση των αποφάσεων του Κοινοβουλίου περί μη διορισμού των προσφευγόντων-εναγόντων στη θέση του γενικού διευθυντή της Γενικής Διευθύνσεως Οικονομικών και δημοσιονομικού ελέγχου καθώς και της αποφάσεως περί διορισμού άλλου υποψηφίου στην εν λόγω θέση και, αφετέρου, την καταβολή αποζημιώσεως, το Πρωτοδικείο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους R. García-Valdecasas, πρόεδρο, και P. Lindh και J.D. Cooke, δικαστές· γραμματέας: H. Jung, εξέδωσε στις 16 Ιανουαρίου 2001 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει τις προσφυγές-αγωγές.
- 2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

(¹) ΕΕ C 246 της 28.8.1999 και C 265 της 18.9.1999.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 31ης Ιανουαρίου 2001

στην υπόθεση T-135/99, Taurus-Film GmbH & Co κατά Γραφείου εναρμονίσεως στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ) (¹)

(Κοινοτικό σήμα — Λέξημα CINE ACTION — Απόλυτοι λόγοι απαραδέκτου — Άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού (ΕΚ) 40/94)

(2001/C 134/38)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

Στην υπόθεση T-135/99, Taurus-Film GmbH & Co, με έδρα το Unterföhring (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τον R. Schneider, δικηγόρο Βρέμης, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο του M. Loesch, 11, rue Goethe, κατά Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ) (εκπρόσωποι: D. Schennen και S. Bonne), με αντικείμενο προσφυγή ασκηθείσα κατά της αποφάσεως του τρίτου τμήματος προσφυγών του Γραφείου εναρμονίσεως στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (σήματα, σχέδια και υποδείγματα) της 19ης Μαρτίου 1999 (υπόθεση R 98/98-3), σχετικά με την καταχώριση του λεξήματος CINE ACTION ως κοινοτικού σήματος, το Πρωτοδικείο (δευτερο τμήμα), συγκείμενο από τους J. Pírrung, Πρόεδρο, A. Potocki και A. W. H. Meij, δικαστές, γραμματέας: G. Herzig, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 31 Ιανουαρίου 2001 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Ακυρώνει την απόφαση του τρίτου τμήματος προσφυγών του Γραφείου εναρμονίσεως στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (σήματα, σχέδια και υποδείγματα) της 19ης Μαρτίου 1999 (υπόθεση R 98/98-3), όσον αφορά τις ακόλουθες υπηρεσίες:

— μεταβίβαση και εκχώρηση των δικαιωμάτων προσβάσεως των χρηστών διαφόρων τηλεπικοινωνιακών δικτύων που εμπίπτουν στην κατηγορία 38·

— πολιτιστικές δραστηριότητες, οργάνωση και παραγωγή θεαμάτων, διαγωνισμών γενικών γνώσεων και μουσικών εκδηλώσεων καθώς και διοργάνωση διαγωνισμών στον τομέα της ψυχαγωγίας, και ενόψει της μαγνητοσκοπημένης ή απευθείας αναμετάδοσής τους στο ραδιόφωνο ή την τηλεόραση· παραγωγή διαφημιστικών εκπομπών στην τηλεόραση ή το ραδιόφωνο, συμπεριλαμβανομένων των αντίστοιχων τηλεπαιχνιδίων· διοργάνωση διαγωνισμών στον τομέα της ψυχαγωγίας· διοργάνωση συναυλιών, θεατρικών παραστάσεων και ψυχαγωγικών προγραμμάτων με ποικιλία θεαμάτων, τα οποία εμπίπτουν όλα στην κατηγορία 41·

— διαχείριση και εκμετάλλευση των πνευματικών δικαιωμάτων και των δικαιωμάτων βιομηχανικής ιδιοκτησίας για λογαριασμό τρίτων· παροχή τεχνικών συμβουλών στον τομέα των πολυμέσων, της διαλογικής και της συνδρομητικής τηλεόρασης (στο μέτρο που τούτο περιλαμβάνεται στην κατηγορία 42)· επεξεργασία προγραμμάτων ηλεκτρονικών υπολογιστών, συμπεριλαμβανομένων των βιντεοπαιχνιδιών και των παιχνιδιών για ηλεκτρονικούς υπολογιστές, τα οποία εμπίπτουν όλα στην κατηγορία 42.

- 2) Απορρίπτει την προσφυγή κατά τα λοιπά.
- 3) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

(¹) ΕΕ C 246 της 28.8.1999.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 31ης Ιανουαρίου 2001

στην υπόθεση T-136/99, Taurus-Film GmbH & Co κατά Γραφείου εναρμονίσεως στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ) (¹)

(Κοινοτικό σήμα — Λέξημα CINE COMEDY — Απόλυτοι λόγοι απαραδέκτου — Άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού (ΕΚ) 40/94)

(2001/C 134/39)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

Στην υπόθεση T-136/99, Taurus-Film GmbH & Co, με έδρα το Unterföhring (Γερμανία), εκπροσωπούμενο από τον R. Schneider, δικηγόρο Βρέμης, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο του M. Loesch, 11, rue Goethe, κατά Γραφείου εναρμονίσεως στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ) (εκπρόσωποι: D. Schennen και S. Bonne), με αντικείμενο προσφυγή ασκηθείσα κατά της αποφάσεως του τρίτου τμήματος προσφυγών του Γραφείου εναρμονίσεως στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (σήματα, σχέδια και υποδείγματα) της 19ης Μαρτίου 1999 (υπόθεση R 97/98-3), σχετικά με την καταχώριση του λεξήματος CINE COMEDY ως κοινοτικού σήματος, το Πρωτοδικείο (δευτερο τμήμα), συγκείμενο από τους J. Pírrung, Πρόεδρο, A. Potocki και A. W. H. Meij, δικαστές, γραμματέας: G. Herzig, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 31 Ιανουαρίου 2001 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1) Ακυρώνει την απόφαση του τρίτου τμήματος προσφυγών του Γραφείου εναρμόνισης στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (σήματα, σχέδια και υποδείγματα) της 19ης Μαρτίου 1999 (υπόθεση R 97/98-3), όσον αφορά τις ακόλουθες υπηρεσίες:

- μεταβίβαση και εκχώρηση των δικαιωμάτων προσβάσεως των χρηστών διαφόρων τηλεπικοινωνιακών δικτύων που εμπίπτουν στην κατηγορία 38·
- πολιτιστικές δραστηριότητες, οργάνωση και παραγωγή θεαμάτων, διαγωνισμών γενικών γνώσεων και μουσικών εκδηλώσεων καθώς και διοργάνωση διαγωνισμών στον τομέα της ψυχαγωγίας, καθώς και ενόψει της μαγνητοσκοπημένης ή απευθείας αναμετάδοσής τους στο ραδιόφωνο ή την τηλεόραση· παραγωγή διαφημιστικών εκπομπών στην τηλεόραση ή το ραδιόφωνο, συμπεριλαμβανομένων των αντίστοιχων τηλεπαιχνιδιών· διοργάνωση διαγωνισμών στον τομέα της ψυχαγωγίας· διοργάνωση συναυλιών, θεατρικών παραστάσεων και ψυχαγωγικών προγραμμάτων με ποικιλία θεαμάτων, τα οποία εμπίπτουν όλα στην κατηγορία 41·
- διαχείριση και εκμετάλλευση των πνευματικών δικαιωμάτων και των δικαιωμάτων βιομηχανικής ιδιοκτησίας για λογαριασμό τρίτων· παροχή τεχνικών συμβουλών στον τομέα των πολυμέσων, της διαλογικής και της συνδρομητικής τηλεόρασης (στο μέτρο που τούτο περιλαμβάνεται στην κατηγορία 42)· επεξεργασία προγραμμάτων ηλεκτρονικών υπολογιστών, συμπεριλαμβανομένων των βιντεοπαιχνιδιών και των παιχνιδιών για ηλεκτρονικούς υπολογιστές, τα οποία εμπίπτουν όλα στην κατηγορία 42.

2) Απορρίπτει την προσφυγή κατά τα λοιπά.

3) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

(¹) ΕΕ C 246 της 28.8.1999.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 17ης Ιανουαρίου 2001

στην υπόθεση T-189/99, Ιωάννης Γεροχρήστος κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (¹)

(«**Διαγωνισμός COM/A/12/98 — Προσφυγή ακυρώσεως — Δοκιμασίες προεπιλογής — Αναδρομική ακύρωση ορισμένων ερωτήσεων πολλαπλής επιλογής — Αρχή της ίσης μεταχειρίσεως των υποψηφίων — Υποχρέωση αιτιολογήσεως**»)

(2001/C 134/40)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ελληνική)

Στην υπόθεση T-189/99, Ιωάννης Γεροχρήστος, κάτοικος Θεσσαλονίκης (Ελλάς), εκπροσωπούμενος από τον Ν. Κορογιαννάκη, δικηγόρο Αθηνών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τα γραφεία της εταιρίας Brown Holding SA, 310, route d'Esch, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: G. Valsesia και M. Κοντού-Durande) με αντικείμενο αίτημα ακυρώσεως, αφενός, της αποφάσεως της εξεταστικής επιτροπής του διαγωνισμού COM/A/12/98, της 30ής Απριλίου 1999, με την οποία ο προσφεύγων αποκλείστηκε από τις μετά τη δοκιμασία

προεπιλογής εξετάσεις, και της αποφάσεως της ίδιας επιτροπής της 21ης Ιουνίου 1999, με την οποία επικυρώθηκε, κατόπιν επανεξετάσεως, η πρώτη αυτή απόφαση, και, αφετέρου, του συνόλου των μεταγενεστέρων διαδικαστικών ή εκτελεστικών πράξεων του εν λόγω διαγωνισμού, το Πρωτοδικείο, δικάζον ως μονομελές με δικαστή τον Α. W. H. Meij, γραμματέας: José Palacio Gonzalez, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 17 Ιανουαρίου 2001 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Κάθε διάδικος θα φέρει τα δικαστικά έξοδά του.

(¹) ΕΕ C 333 της 20.11.1999.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 31ης Ιανουαρίου 2001

στην υπόθεση T-193/99, Wm. Wrigley Jr. Company κατά Γραφείου εναρμόνισης στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ) (¹)

(«**Κοινοτικό σήμα — Λέξημα DOUBLEMINT — Απόλυτος λόγος απαραδέκτου — Άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού (ΕΚ) 40/94**»)

(2001/C 134/41)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Στην υπόθεση T-193/99, Wm. Wrigley Jr. Company, με έδρα το Σικάγο, Illinois (Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής), εκπροσωπούμενη από τον Μ. Kinkeldey, δικηγόρο Μονάχου, Maximilianstraße 58, Μόναχο (Γερμανία) κατά Γραφείου εναρμόνισης στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ) (εκπρόσωποι: V. Melgar και S. Laitinen), με αντικείμενο την εκδίκαση της προσφυγής που ασκήθηκε κατά της αποφάσεως του πρώτου τμήματος προσφυγών του Γραφείου εναρμόνισης στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (σήματα, σχέδια και υποδείγματα) της 16ης Ιουνίου 1999 (υπόθεση R 216/1998-1), σχετικά με την καταχώριση του λεξήματος DOUBLEMINT ως κοινοτικού σήματος, το Πρωτοδικείο (δεύτερο τμήμα), συγκείμενο από τους J. Pirlung, Πρόεδρο, Α. Potocki και Α. W. H. Meij, δικαστές, γραμματέας: Β. Pastor, κύρια υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 31 Ιανουαρίου 2001 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1) Ακυρώνει την απόφαση του πρώτου τμήματος προσφυγών του Γραφείου εναρμόνισης στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (σήματα, σχέδια και υποδείγματα) της 16ης Ιουνίου 1999 (υπόθεση R 216/1998-1).

2) Καταδικάζει το καθού στα δικαστικά έξοδα.

(¹) ΕΕ C 333 της 20.11.1999.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ**της 14ης Δεκεμβρίου 2000****στην υπόθεση T-213/99, Luc Verheyden κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων⁽¹⁾****(Υπάλληλοι — Προσφυγή ακυρώσεως — Μέτρα και οδηγίες σχετικά με την οργάνωση της εργασίας — Βλαπτική πράξη — Αγωγή αποζημιώσεως — Απαράδεκτο)**

(2001/C 134/42)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-213/99, Luc Verheyden, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Angera (Ιταλία), εκπροσωπούμενος από τον E. Boigelot, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο L. Schiltz, 2, rue du Fort Rheinsheim, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: C. Berardis-Kayser και A. Dal Ferro), με αντικείμενο, αφενός, την ακύρωση του σημειώματος της 10ης Νοεμβρίου 1998 του προϊσταμένου της μονάδας «Διοικητική Υποστήριξη» της διευθύνσεως «Υποδομή των εγκαταστάσεων της Ispra» καθώς και της από 16 Νοεμβρίου 1998 αρνήσεως της διοικήσεως να ανακαλέσει το σημείωμα αυτό και, αφετέρου, τη χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη που φέρεται ότι προκλήθηκε, το Πρωτοδικείο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από την P. Lindh, Πρόεδρο, και τους R. García-Valdecasas και J.D. Cooke, δικαστές, γραμματέας: B. Pastor, κύρια υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 14 Δεκεμβρίου 2000 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή-αγωγή ως απαράδεκτη.
- 2) Οι διάδικοι φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

⁽¹⁾ EE C 333 της 20.11.1999.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ**της 15ης Νοεμβρίου 2000****στην υπόθεση T-261/99, Jean Dehon κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου⁽¹⁾****(Υπάλληλοι — Προαγωγή — Ανακοίνωση κενής θέσεως — Συγκριτική εξέταση των προσόντων — Ισότητα ευκαιριών)**

(2001/C 134/43)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-261/99, Jean Dehon, υπάλληλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, κάτοικος Hagen (Λουξεμβούργο), εκπροσωπούμενος από τους J.-N. Louis, G.-F. Parmentier και V. Peere, δικηγόρους Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τη Société de gestion fiduciaire SARL, 13, avenue du Bois, κατά

Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (εκπρόσωποι: H. von Herten και J. Sant'Anna), με αντικείμενο προσφυγή ακυρώσεως, αφενός, της αποφάσεως του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου περί απορρίψεως της υποψηφιότητας του προσφεύγοντος για τη θέση αναπληρωτή προϊσταμένου τμήματος στο τμήμα της γαλλικής μεταφράσεως την οποία αφορούσε η ανακοίνωση κενής θέσεως αριθ. 8503 και, αφετέρου, της αποφάσεως περί διορισμού της W. στη θέση αυτή, το Πρωτοδικείο (πρώτο τμήμα), συγκείμενο από τους B. Vesterdorf, πρόεδρο, M. Βηλαρά και N. J. Forwood, δικαστές-γραμματέας: B. Pastor, κύρια υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 15 Νοεμβρίου 2000 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Ακυρώνει τις αποφάσεις του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου περί απορρίψεως της υποψηφιότητας του προσφεύγοντος και διορισμού της W. στη θέση αναπληρωτή προϊσταμένου τμήματος στο τμήμα της γαλλικής μεταφράσεως, την οποία αφορούσε η ανακοίνωση κενής θέσεως αριθ. 8503.
- 2) Καταδικάζει το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

⁽¹⁾ EE C 6 της 8.1.2000.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ**της 31ης Ιανουαρίου 2001****στην υπόθεση T-331/99, Mitsubishi HiTec Paper Bielefeld GmbH κατά Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ)⁽¹⁾****(Κοινοτικό σήμα — Λέξημα Giroform — Απόλυτος λόγος απαραδέκτου — Άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχεία β' και γ', του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 — Περιγραφικός χαρακτήρας)**

(2001/C 134/44)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

Στην υπόθεση T-331/99, Mitsubishi HiTec Paper Bielefeld GmbH, πρώην Stora Carbonless Paper GmbH, με έδρα το Bielefeld (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τον U. Ulrich, δικηγόρο Ντύσσελντορφ, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το Office de brevets Ernest T. Freylinger, 234, route d'Arion, κατά Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ) (εκπρόσωποι: E. Joly, P. von Karff και A. von Mühlendahl), με αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως του τρίτου τμήματος προσφυγών του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (σήματα, σχέδια και υποδείγματα) της 8ης Σεπτεμβρίου 1999 (υπόθεση R 175/1999-3) με την οποία απορρίφθηκε η αίτηση για την καταχώριση του λέξηματος Giroform ως κοινοτικού σήματος, το Πρωτοδικείο (τέταρτο τμήμα), συγκείμενο από τους V. Tiili, Πρόεδρο, R. M. Moura Ramos και P. Mengozzi, δικαστές, γραμματέας: G. Herzig, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 31 Ιανουαρίου 2001 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

(¹) ΕΕ C 79 της 18.3.2000.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 18ης Ιανουαρίου 2001

στην υπόθεση T-65/00, Αγγελική Ιωάννου κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως (¹)

(Υπάλληλοι — Άρνηση προσλήψεως — Σωματική ανικανότητα — Γνωμοδότηση της υγειονομικής επιτροπής — Δικαστικός έλεγχος — Εύλογη σχέση μεταξύ των ιατρικών διαγνώσεων και του πορίσματος περί ανικανότητας)

(2001/C 134/45)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-65/00, Αγγελική Ιωάννου, πρώην υπάλληλος της Οικονομικής Ενώσεως του Βελγίου, των Κάτω Χωρών και του Λουξεμβούργου (Benelux) τοποθετημένη στην αρμόδια για την εφαρμογή της συμφωνίας Schengen γραμματεία, κάτοικος Βρυξελλών, εκπροσωπούμενη από τον J. van Rossum, δικηγόρο Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τα γραφεία της Société de gestion fiduciaire SARL, 13, avenue du Bois, κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως (εκπρόσωποι: F. Anton και M. Bauer), με αντικείμενο την ακύρωση της απόφασης του Συμβουλίου της 21ης Μαΐου 1999 περί μη διορισμού της προσφεύγουσας ως δόκιμης υπαλλήλου, στο πλαίσιο της ενσωματώσεως της γραμματείας Schengen στη γενική γραμματεία του Συμβουλίου, λόγω του ότι δεν πληρούσε τους όρους υγείας που απαιτούνται για την άσκηση των συγκεκριμένων καθηκόντων, το Πρωτοδικείο (τρίτο τμήμα), συγκείμενο από τον J. Azizi, πρόεδρο, και τους K. Lenaerts και M. Jaeger, δικαστές, γραμματέας: J. Palacio González, υπάλληλος διοικήσεως, εξέωσε στις 18 Ιανουαρίου 2001 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Ακυρώνει την απόφαση του Συμβουλίου της 21ης Μαΐου 1999 περί μη διορισμού της προσφεύγουσας ως δόκιμης υπαλλήλου, στο πλαίσιο της ενσωματώσεως της γραμματείας Schengen στη γραμματεία του Συμβουλίου, λόγω του ότι δεν πληρούσε τους όρους υγείας που απαιτούνται για την άσκηση των υπό ανάληψη καθηκόντων.
- 2) Καταδικάζει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

(¹) ΕΕ C 135 της 13.5.2000.

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 17ης Ιανουαρίου 2001

στην υπόθεση T-124/99, Autosalone Ispra dei Fratelli Rossi Snc κατά Ευρωπαϊκής Κοινότητας Ατομικής Ενεργείας, εκπροσωπούμενης από την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (¹)

(Αγωγή αποζημιώσεως — Εξωσυμβατική ευθύνη — Πλημμύρα — Έμφραξη οχετού — Προθεσμία παραγραφής — Μη διακοπή της παραγραφής)

(2001/C 134/46)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Στην υπόθεση T-124/99, Autosalone Ispra dei Fratelli Rossi Snc, με έδρα την Ispra (Ιταλία), εκπροσωπούμενη από τον F. Venuti, δικηγόρο Busto Arsizio, με αντικείμενο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο A. Kronshagen, 22, rue Marie-Adélaïde, Confederazione generale dell'industria italiana (Confindustria), κατά Ευρωπαϊκής Κοινότητας Ατομικής Ενεργείας, εκπροσωπούμενης από την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: H. Spreyart και P. Stancanelli), με αντικείμενο αγωγή με την οποία ζητείται να αναγνωριστεί η ευθύνη της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Ατομικής Ενεργείας για τη ζημία που υπέστη η ενάγουσα κατόπιν πλημμυρών που προκλήθηκαν στην Ispra τη νύχτα της 1ης προς 2 Ιουνίου 1992 και, επομένως, να υποχρεωθεί η Κοινότητα αυτή να αποκαταστήσει την εν λόγω ζημία, το Πρωτοδικείο (δεύτερο τμήμα), συγκείμενο από τους A. W. H. Meij, πρόεδρο, K. Lenaerts, A. Potocki, M. Jaeger και J. Pirrung, δικαστές, γραμματέας: H. Jung, εξέδωσε στις 17 Ιανουαρίου 2001 διάταξη με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την αγωγή ως προδήλως απαράδεκτη.
- 2) Καταδικάζει την ενάγουσα στα δικαστικά της έξοδα καθώς και στα έξοδα της Επιτροπής.

(¹) ΕΕ C 226 της 7.8.1999.

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 9ης Ιανουαρίου 2001

στην υπόθεση T-149/00, Innova, Centro euromediterraneo per lo sviluppo sostenibile κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (¹)

(Προσφυγή ακυρώσεως — Προσφυγή αφορώσα, στην πραγματικότητα, διαφορά συμβατικής φύσεως — Πρόδηλη αναρμοδιότητα του Πρωτοδικείου)

(2001/C 134/47)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-149/00, Innova, Centro euromediterraneo per lo sviluppo sostenibile, με έδρα το Calatafimi (Ιταλία),

εκπροσωπούμενη από τον D. Fosselard, δικηγόρο Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο Arendt και Medernach, 8-10, rue Mathias Hardt, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: M.-J. Joczzy και E. Paasivirta), με αντικείμενο προσφυγή ακυρώσεως της από 23 Μαρτίου 2000 αποφάσεως της Επιτροπής να προβεί στην καταγγελία της συμβάσεως που συνήψε με την προσφεύγουσα για την εκτέλεση του σχεδίου «Διόνυσος», το Πρωτοδικείο (τέταρτο τμήμα), συγκείμενο από τους P. Mengozzi, Πρόεδρο, την V. Tiili και τον R. M. Moura Ramos, δικαστές, γραμματέας: H. Jung, εξέδωσε στις 9 Ιανουαρίου 2001 διάταξη με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.
- 2) Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα, περιλαμβανομένων των εξόδων της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων.

(¹) ΕΕ C 233 της 12.8.2000.

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 10ης Ιανουαρίου 2001

στην υπόθεση T-153/00, **Sprain Pharma, S.A.**, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (¹)

(Προσφυγή κατά παραλείψεως — Κατάργηση της δίκης)

(2001/C 134/48)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική)

Στην υπόθεση T-153/00, Sprain Pharma, S.A., με έδρα τη Μαδρίτη, εκπροσωπούμενη από τον R. Gutiérrez Sánchez, δικηγόρο Μαδρίτης, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τα γραφεία των Molitor, Feltgen & Harpes, 55, Boulevard de la Rétrusse, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: E. Gippini Fournier), με αντικείμενο προσφυγή με την οποία ζητήθηκε να αναγνωριστεί ότι η Επιτροπή, κατά παράβαση της Συνθήκης, παρέλειψε να αποφανθεί επί καταγγελίας σχετικά με φερόμενες παραβάσεις των άρθρων 81 και 82 ΕΚ, το Πρωτοδικείο (δεύτερο τμήμα), συγκείμενο από τους A.W.H. Meij, πρόεδρο, και A. Rotocki και J. Pitting, δικαστές, γραμματέας: H. Jung, εξέδωσε στις 10 Ιανουαρίου 2001 διάταξη με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Καταργείται η δίκη.
- 2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

(¹) ΕΕ C 247 της 26.8.2000.

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 15ης Ιανουαρίου 2001

στην υπόθεση T-236/00 R, **Gabriele Stauner κ.λπ.** κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

(Διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων — Συμφωνία πλαίσιο για τις σχέσεις μεταξύ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και της Επιτροπής — Άρθρο 197 ΕΚ — Παραδεκτό)

(2001/C 134/49)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

Στην υπόθεση T-236/00 R, Gabriele Stauner, κάτοικος Wolfratshausen (Γερμανία), Freddy Blak, κάτοικος Næstved (Δανία), Jens-Peter Bonde, κάτοικος Bagsværd (Δανία), Theodorus Bouwman, κάτοικος Eindhoven (Κάτω Χώρες), Kathalijne Maria Buitenweg, κάτοικος Άμστερνταμ (Κάτω Χώρες), Mogens Camre, κάτοικος Κοπεγχάγης (Δανία), Rijk van Dam, κάτοικος Ρότερνταμ (Κάτω Χώρες), Michl Ebner, κάτοικος Bolzano (Ιταλία), Christopher Heaton-Harris, κάτοικος Kettering Northants (Ηνωμένο Βασίλειο), Lousewies van der Laan, κάτοικος Βρυξελλών (Βέλγιο), Joost Lagendijk, κάτοικος Ρότερνταμ, Nelly Maes, κάτοικος Sinaai (Βέλγιο), Franz-Xaver Mayer, κάτοικος Landau επί του Isar (Γερμανία), Franziska Emilia Müller, κάτοικος Bruck (Άνω Παλατινάτο) (Γερμανία), Alexander Radwan, κάτοικος Rottach-Egern (Γερμανία), Alexander de Roo, κάτοικος Άμστερνταμ, Heide Rühle, κάτοικος Στουτγάρδης (Γερμανία), Ursula Schleicher, κάτοικος Μονάχου (Γερμανία), Inger Schöring, κάτοικος Gävle (Σουηδία), Esko Olavi Serränen, κάτοικος Ελσίνκι (Φινλανδία), Bart Staes, κάτοικος Αμβέρσας (Βέλγιο), Claude Turmes, κάτοικος Esch-sur-Alzette (Λουξεμβούργο), βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου εκπροσωπούμενοι από τους J. Sedemund και T. Lübbig, δικηγόρους Βερολίνου, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο του M. di Stefano, 49, avenue de la Gare, κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (εκπρόσωποι: C. Pennera και M. Berger) και Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: U. Wölker και X. Lewis), με αντικείμενο αίτηση αναστολής της εκτελέσεως, αφενός, των σημείων 17 και 29 της συμφωνίας-πλασιού της 5ης Ιουλίου 2000 για τις σχέσεις μεταξύ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και της Επιτροπής και, αφετέρου, του παραρτήματος 3 αυτής της συμφωνίας-πλασιού, ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου εξέδωσε στις 15 Ιανουαρίου 2001 διάταξη με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων.
- 2) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ**της 16ης Ιανουαρίου 2001****στην υπόθεση T-328/00 R, Mario Costacurta κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων****(Υπάλληλοι — Διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων — Παραδεκτό της κύριας προσφυγής)**

(2001/C 134/50)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-328/00 R, Mario Costacurta, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Λουξεμβούργου, εκπροσωπούμενος από τον M. Petit, δικηγόρο Λουξεμβούργου, τον οποίο όρισε και αντίκλητο, 74, Val Sainte-Croix κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: G. Valsesia και J. Currell), με αντικείμενο αίτηση με την οποία ζητήθηκε, αφενός, η αναστολή εκτελέσεως της σιωπηρής απορριπτικής αποφάσεως της από 23 Ιουνίου 2000 αιτήσεώς του, και, αφετέρου, η διάταξη της προσωρινής αναποδοθέσεως του προσφεύγοντος, βάσει του άρθρου 3 του παραρτήματος X του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου εξέδωσε στις 16 Ιανουαρίου 2001 διάταξη με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων.
- 2) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ**της 17ης Ιανουαρίου 2001****στην υπόθεση T-342/00 R, Petrolessence και Société de gestion de restauration routière (SG2R) κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων****(Διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων — Ανταγωνισμός — Συγκέντρωση — Παραδεκτό — Επείγον — Στάθμιση συμφερόντων)**

(2001/C 134/51)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-342/00 R, Petrolessence και Société de gestion de restauration routière (SG2R), με έδρα το Nancy (Γαλλία), εκπροσωπούμενες από τους F. Puel, δικηγόρο Hauts-de-Seine και Βρυξελλών, και M. Troncoso Ferrer, δικηγόρο Pampelune και Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το γραφείο του C. Kaufhold, 24, avenue Marie-Thérèse, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: W. Mölls και F. Siredey-Garnier), με αντικείμενο αίτηση, αφενός, αναστολής εκτελέσεως της αποφάσεως της Επιτροπής της 13ης Σεπτεμβρίου 2000 περί απορρίψεως της προτάσεως της TotalFina Elf σχετικά με την

έγκριση των αιτουσών ως δικαιοδόχων έξι πρατηρίων βενζίνης στο δίκτυο των αυτοκινητοδρόμων και, αφετέρου, την επιβολή στην Επιτροπή της υποχρεώσεως να επιβάλει στην TotalFina Elf την αναστολή της εκτελέσεως της δεσμεύσεως που ανέλαβε με το σημείο 36 του παραρτήματος φέροντος τον τίτλο «προτεινόμενες από την TotalFina δεσμεύσεις» της από 9 Φεβρουαρίου 2000 αποφάσεως της Επιτροπής, με την οποία εγκρίθηκε η αγορά της επιχειρήσεως Elf Aquitaine από την TotalFina, όσον αφορά τα έξι πρατήρια βενζίνης, τη μεταβίβαση των οποίων στις αιτούσες πρότεινε η TotalFina Elf στην Επιτροπή στις 12 Αυγούστου 2000, ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου εξέδωσε στις 17 Ιανουαρίου 2001 διάταξη με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων.
- 2) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ**της 26ης Ιανουαρίου 2001****στην υπόθεση T-353/00 R, Jean-Marie Le Pen κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου****(Διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων — Πράξη του Κοινοβουλίου — Έκπτωση από το βουλευτικό αξίωμα κατόπιν εφαρμογής της εθνικής νομοθεσίας — Παραδεκτό — *Fumus boni juris* — Επείγον — Στάθμιση συμφερόντων)**

(2001/C 134/52)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-353/00 R, Jean-Marie Le Pen, κάτοικος Saint-Cloud (Γαλλία), εκπροσωπούμενος από τον F. Wagner, avocat, κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (εκπρόσωποι: H. Krück και X. Καραμάρκος), υποστηριζόμενου από τη Γαλλική Δημοκρατία (εκπρόσωποι: D. Wibaux και G. de Bergues), με αντικείμενο αίτηση αναστολής εκτελέσεως της αποφάσεως που ελήφθη υπό μορφή δηλώσεως της Προέδρου του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου της 23ης Οκτωβρίου 2000, ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου εξέδωσε στις 26 Ιανουαρίου 2001 διάταξη με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Αναστέλλει την εκτέλεση της αποφάσεως που ελήφθη υπό τη μορφή δηλώσεως της Προέδρου του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου της 23ης Οκτωβρίου 2000, στο μέτρο που η δήλωση αυτή αποτελεί απόφαση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου με την οποία αυτό έλαβε γνώση της εκπτώσεως του αιτούντος από το αξίωμα του βουλευτή του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.
- 2) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

Προσφυγή του Carmine Salvatore Tralli κατά της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, που ασκήθηκε στις 5 Φεβρουαρίου 2001

(Υπόθεση T-27/01)

(2001/C 134/53)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

Ο Carmine Salvatore Tralli, κάτοικος Nidderau (Γερμανία), εκπροσωπούμενος από τους δικηγόρους Norbert Pflüger, Regina Steiner και Silvia Mittländer, με τόπο επιδόσεων το Λουξεμβούργο, άσκησε στις 5 Φεβρουαρίου 2001 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της καθής να απορρίψει τη διοικητική ένσταση του προσφεύγοντος, η οποία περιέχεται στο έγγραφο της 29ης Ιανουαρίου 2001·
- να ακυρώσει την μονομερή παράταση της περιόδου δοκιμασίας του προσφεύγοντος·
- να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Οι λόγοι ακυρώσεως και τα κύρια επιχειρήματα είναι παρόμοια με τα προβληθέντα στην υπόθεση T-373/00 (Tralli κατά ΕΚΤ, που δεν έχει ακόμη δημοσιευθεί).

Προσφυγή των Kirch Media GmbH & Co KGaA και Kirchmedia WM AG κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 12 Φεβρουαρίου 2001

(Υπόθεση T-33/01)

(2001/C 134/54)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Η Kirch Media GmbH & Co KGaA, εταιρία γερμανικού δικαίου, και η Kirchmedia WM AG, εταιρία ελβετικού δικαίου, εκπροσωπούμενες από τον καθηγητή Carl Otto Lenz, τον Andreas Bardong και τον Edward William Batchelor, του δικηγорικού γραφείου Baker & McKenzie, Λονδίνο (Ηνωμένο Βασίλειο), άσκησαν στις 12 Φεβρουαρίου 2001 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Οι προσφεύγουσες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει, εν όλω ή εν μέρει, την απόφαση της Επιτροπής που εκδόθηκε κατ' εφαρμογήν του άρθρου 3, στοιχείο α', της οδηγίας 89/552/ΕΟΚ (όπως έχει τροποποιηθεί) κατά την οποία τα μέτρα που έλαβε το Ηνωμένο Βασίλειο, προκειμένου να διασφαλίσει ότι οι ραδιοτηλεοπτικοί οργανισμοί που υπάγονται στη δικαιοδοσία του δεν θα μεταδίδουν γεγονότα μείζονος σημασίας σε αποκλειστική βάση, συνάδουν προς το κοινοτικό δίκαιο, και με την οποία τα μέτρα που έλαβε το Ηνωμένο Βασίλειο γνωστοποιήθηκαν στα άλλα κράτη μέλη, προκειμένου αυτά να υποχρεωθούν να μεριμνήσουν ώστε οι ραδιοτηλεοπτικοί οργανισμοί που υπάγονται στη δικαιοδοσία τους να συμμορφωθούν με τα μέτρα που θέσπισε το Ηνωμένο Βασίλειο·
- να αναγνωρίσει, κατά το άρθρο 241 ΕΚ, ότι το άρθρο 3, στοιχείο α', της ανωτέρω οδηγίας είναι, εν όλω ή εν μέρει, ανίσχυρο και δεν μπορεί να αποτελέσει έρεισμα για την απόφαση της Επιτροπής· και
- να καταδικάσει την Επιτροπή στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Με την παρούσα προσφυγή ζητείται η ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής της 18ης Νοεμβρίου 2000, που εκδόθηκε κατ' εφαρμογήν του άρθρου 3, στοιχείο α', της οδηγίας 89/552, της 3ης Οκτωβρίου 1989, για τον συντονισμό ορισμένων νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων των κρατών μελών σχετικά με την άσκηση τηλεοπτικών δραστηριοτήτων⁽¹⁾ (στο εξής: οδηγία). Με την απόφαση αυτή η Επιτροπή έκρινε ότι συνάδουν προς το κοινοτικό δίκαιο τα μέτρα που έλαβε το Ηνωμένο Βασίλειο, σύμφωνα με τα οποία απαγορευόταν στους ραδιοτηλεοπτικούς οργανισμούς να μεταδίδουν τις προγραμματισμένες αθλητικές εκδηλώσεις κατά τρόπο που στερούσε από σημαντικό μέρος του πληθυσμού του Ηνωμένου Βασιλείου τη δυνατότητα παρακολούθησής, και γνωστοποίησε αυτά τα μέτρα στα άλλα κράτη μέλη, προκειμένου εκείνα να μεριμνήσουν ώστε οι ραδιοτηλεοπτικοί οργανισμοί που υπάγονται στη δικαιοδοσία τους να συμμορφωθούν με τα μέτρα που έλαβε το Ηνωμένο Βασίλειο.

Προς στήριξη των ισχυρισμών τους, οι προσφεύγουσες προβάλλουν ότι η απόφαση:

- παραβιάζει την αρχή της αναλογικότητας,
- προσβάλλει το δικαίωμα ιδιοκτησίας των προσφευγουσών, καθόσον επηρεάζει ουσιωδώς τη δυνατότητά τους διαθέσεως των σχετικών με το παγκόσμιο κύπελο δικαιωμάτων και θίγει κατ' αυτόν τον τρόπο την αξία τους,
- παραβιάζει την ελευθερία ασκήσεως οικονομικής δραστηριότητας των προσφευγουσών, καθόσον θίγει την ικανότητά τους διαχειρίσεως, εμπορίας και διαθέσεως σχετικών με το παγκόσμιο κύπελο δικαιωμάτων,
- παραβιάζει την αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και την αρχή της μη αναδρομικότητας, καθόσον εφαρμόζονται μέτρα σε δικαιώματα που οι προσφεύγουσες απέκτησαν πριν από τη θέση σε ισχύ των μέτρων που θέσπισε το Ηνωμένο Βασίλειο ή του άρθρου 3, παράγραφος α', της οδηγίας,

- παραβιάζει την αρχή της ισότητας, καθόσον εφαρμόζονται στις προσφεύγουσες μέτρα που επάγονται αδικαιολόγητη δυσμενή διάκριση μεταξύ δικαιούχων που είναι ραδιοτηλεοπτικοί οργανισμοί και δικαιούχων που δεν είναι ραδιοτηλεοπτικοί οργανισμοί,
- παραβαίνει το άρθρο 3, στοιχείο α', χωρίο 2, της οδηγίας
 - καθόσον καταλήγει ότι τα μέτρα που έλαβε το Ηνωμένο Βασίλειο συνάδουν προς το κοινοτικό δίκαιο όσον αφορά τις διαδικασίες που ακολούθησε το Ηνωμένο Βασίλειο κατά την κατάρτιση και τη διαβούλευση επ' αυτών,
 - καθόσον καταλήγει ότι τα μέτρα που έλαβε το Ηνωμένο Βασίλειο συνάδουν προς το κοινοτικό δίκαιο, δεδομένου ότι τα μέτρα παραβιάζουν γενικές αρχές του κοινοτικού δικαίου, τα άρθρα 43 και 48 ΕΚ και την αρχή του ελεύθερου ανταγωνισμού εντός της εσωτερικής αγοράς, επάγονται δυσμενή διάκριση λόγω ιθαγένειας και αποτελούν παράβαση της ελευθερίας εκφράσεως,
 - καθόσον αποκλείει από την αξιολόγηση των μέτρων που έλαβε το Ηνωμένο Βασίλειο τις διατάξεις του Broadcasting Act 1996 (νόμος του 1996 περί της ραδιοφωνικής μεταδόσεως) (άρθρα 99 και 100) σχετικά με την απαγόρευση της αποκλειστικότητας και των διατάξεων για την υποχρεωτική έκδοση αδειών.

Οι προσφεύγουσες προβάλλουν, περαιτέρω, ότι το άρθρο 3, στοιχείο α', της οδηγίας δεν έχει εφαρμογή υπό την έννοια του άρθρου 241 ΕΚ, καθόσον εκδόθηκε βάσει μη σύννομης νομοθετικής διαδικασίας και δεν έχει νομικό έρεισμα.

Τέλος, οι προσφεύγουσες προβάλλουν ότι η Επιτροπή παρέβη, με την έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως, ουσιώδεις διαδικαστικές εγγυήσεις, καθόσον δεν την εξέδωσε σύμφωνα με τους εσωτερικούς διαδικαστικούς κανόνες της και παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως του άρθρου 253 ΕΚ.

(¹) ΕΕ L 298 της 17.10.1989, σ. 23.

Προσφυγή του Rafael Pérez Escobar κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, ασκηθείσα στις 23 Φεβρουαρίου 2001

(Υπόθεση T-41/01)

(2001/C 134/55)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική)

Ο D. Rafael Pérez Escobar, κάτοικος Μαδρίτης, εκπροσωπούμενος από τον δικηγόρο Fernando Moreno Pardo, άσκησε στις 23 Φεβρουαρίου 2001, ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να αναγνωρίσει ότι η Επιτροπή παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη ΕΚ επειδή παρέλειψε να λάβει οποιαδήποτε απόφαση επί της καταγγελίας που είχε υποβάλει ο προσφεύγων στις 23 Φεβρουαρίου 1999 σχετικά με τις κρατικές ενισχύσεις που χορήγησε το ισπανικό Δημόσιο στην BANCO ESPAÑOL DE CREDITO, S.A., και
- να καταδικάσει της καθής στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Ο προσφεύγων διευκρινίζει ότι, με έγγραφο της 23ης Φεβρουαρίου 1999, υπέβαλε στον αρμόδιο επί του ανταγωνισμού Επίτροπο καταγγελία, ισχυριζόμενος ότι ορισμένα οικονομικής φύσεως μέτρα που έλαβαν οι ισπανικές αρχές υπέρ της Banco Español de Crédito και της Banco de Santander, συνιστούσαν, κατά την άποψή του, κρατικές ενισχύσεις, οι οποίες, αν και είχαν χορηγηθεί το 1994, δεν είχαν αποτελέσει τότε αντικείμενο ενδεδειγμένης εξετάσεως εκ μέρους της Επιτροπής.

Την καταγγελία ακολούθησαν διάφορα έγγραφα και σύσκεψη μεταξύ του προσφεύγοντος και των αρμοδίων υπηρεσιών της Επιτροπής. Παρά την προσκόμιση εκ μέρους του προσφεύγοντος κάθε δυνατής πληροφορίας και τεκμηρίωσης σε σχέση με τα καταγγελλόμενα μέτρα, οι ως άνω υπηρεσίες δεν προέβησαν σε καμία ενέργεια έναντι των ισπανικών αρχών. Στις 6 Νοεμβρίου 2000 ο προσφεύγων, εκτιμώντας ότι, παρά τον περίπλοκο χαρακτήρα της υποθέσεως, η Επιτροπή είχε αφήσει να παρέλθει πέραν του ευλόγου χρονικό περιθώριο, προκειμένου να επιληφθεί της καταγγελίας που είχε διατυπωθεί δύο έτη νωρίτερα, απηύθυνε εγγράφως πρόσκληση για την έκδοση αποφάσεως εκ μέρους της Επιτροπής. Από την υποβολή της εν λόγω αιτήσεως παρήλθε κατά πολύ η προβλεπόμενη στο άρθρο 232 ΕΚ προθεσμία, χωρίς η Επιτροπή να λάβει θέση.

Ο προσφεύγων εμμένει στο ότι η Επιτροπή όφειλε να εκδώσει απόφαση επί της υποβληθείσας καταγγελίας, είτε αναγνωρίζοντας ότι τα επίδικα μέτρα δεν αποτελούν κρατικές ενισχύσεις κατά την έννοια του άρθρου 87 ΕΚ, είτε ότι, μολονότι πρέπει να θεωρηθούν ως κρατικές ενισχύσεις, συμβιβάζονται με την κοινή αγορά, είτε κινώντας την τυπική διαδικασία ελέγχου, όπως προβλέπει το άρθρο 88, παράγραφος 2, ΕΚ. Κατόπιν αυτού, ο προσφεύγων εκτιμά ότι η Επιτροπή παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη ΕΚ.

Αγωγή των S.A. Eduardo Vieira και Vieira Argentina, S.A. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, ασκηθείσα στις 26 Φεβρουαρίου 2001

(Υπόθεση T-44/01)

(2001/C 134/56)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική)

Οι S.A. Eduardo Vieira και Vieira Argentina, S.A., εδρεύουσες στο Pontevedra (Ισπανία), εκπροσωπούμενες από τους δικηγόρους Ramón García-Gallardo και Dolores Domínguez Pérez, άσκησαν στις 26 Φεβρουαρίου 2001 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αγωγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Οι ενάγουσες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- να υποχρεώσει την Επιτροπή να καταβάλει στις ενάγουσες αποζημίωση λόγω των ζημιών που αυτές υπέστησαν από τη μη καταβολή ενός μέρους της συνδρομής·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στο σύνολο των δικαστικών εξόδων των εναγουσών.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η παρούσα αγωγή ασκείται από δύο εφοπλιστικές εταιρίες αλιευτικών σκαφών υπέρ των οποίων η Επιτροπή χορήγησε το έτος 1995, στο πλαίσιο της συμφωνίας αλιείας που συνήψαν η Κοινότητα και η Δημοκρατία της Αργεντινής, επιχορήγηση για την εξαγωγή στην Αργεντινή σκάφους με κοινοτική σημαία σε μεικτή κοινοτικο-αργεντινή εταιρία. Συναφώς, οι ενάγουσες ισχυρίζονται ότι, μετά την παρέλευση πέντε ετών από τη σύσταση της μεικτής εταιρίας, το εναγόμενο θεσμικό όργανο όχι μόνο εξακολουθεί να μην έχει καταβάλει το υπολειπόμενο ποσό της συνδρομής, ύψους 432 846,28 ευρώ, αλλά αξιώνει την ανάκτηση τμήματος των καταβληθέντων στους δικαιούχους ποσών.

Το αντικείμενο της παρούσας αγωγής έγκειται συγκεκριμένα στην αξίωση αποζημιώσεως από την Επιτροπή λόγω της ζημίας που υπέστησαν οι ενάγουσες από τη μη καταβολή του υπολειπομένου ποσού της συνδρομής. Οι ενάγουσες διευκρινίζουν συναφώς ότι η Επιτροπή ουδαμώς έκρινε αναγκαία την αναστολή της συνδρομής και ότι ουδέποτε απευθύνθηκε στις δικαιούχους εταιρίες ανακοινωντάς τους επισήμως την αναστολή. Στην πραγματικότητα, το εναγόμενο όργανο κίνησε απευθείας διαδικασία μειώσεως, με συνέπεια την αναστολή καταβολής του υπολειπομένου ποσού της συνδρομής.

Προς στήριξη των αξιώσεών τους, οι ενάγουσες επικαλούνται:

- Πλάνη περί τη νομική βάση, στον βαθμό που η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η νομική βάση κινήσεως διαδικασίας μειώσεως είναι ο κανονισμός 4253/88 του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 1988, σχετικά με τις διατάξεις εφαρμογής του κανονισμού 2052/88, όσον αφορά, αφενός, τον συντονισμό των παρεμβάσεων των διαφόρων διαρθρωτικών ταμείων μεταξύ τους και, αφετέρου, με τις παρεμβάσεις της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων και των λοιπών υφισταμένων χρηματοδοτικών οργάνων⁽¹⁾. Αντιθέτως, οι ενάγουσες εκτιμούν ότι η ως άνω νομική βάση δεν τυχάνει εφαρμογής επί των μεικτών εταιριών που έχουν συσταθεί βάσει της συμφωνίας ΕΚ-Αργεντινής. Η πλάνη αυτή περί τη νομική βάση θίγει περαιτέρω το quantum της μειώσεως της συνδρομής.
- Απόλυτη παράβλεψη εκ μέρους της Επιτροπής του ισχύοντος επί των μεικτών αλιευτικών εταιριών νομικού καθεστώτος που η ίδια πρότεινε στα πλαίσια της συμφωνίας αλιείας με την Αργεντινή, τόσο λόγω της εσφαλμένης εφαρμογής της γενικής διαδικασίας, όσο και λόγω της μη εκδόσεως αποφάσεως για αναστολή της χρηματοδοτικής συνδρομής.
- Αθέτηση εκ μέρους της εναγομένης των καθηκόντων της περί επιμελείας και χρηστής διοικήσεως, καθώς και της υποχρεώσεώς της να ενεργεί εντός εύλογης προθεσμίας.
- Παραβίαση των δικαιωμάτων άμυνας της μίας εκ των εναγόμενων, στον βαθμό που η Επιτροπή ουδέποτε κοινοποίησε στη VIEIRA Argentina SA την πρόθεσή της να μειώσει την ενίσχυση και πολύ περισσότερο να την αναστείλει ενόσω διαρκούσε η κινηθείσα διαδικασία.

⁽¹⁾ ΕΕ L 374 της 31.12.1988, σ. 1.

Προσφυγή-αγωγή των Sanders κ.λπ. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 27 Φεβρουαρίου 2001

(Υπόθεση T-45/01)

(2001/C 134/57)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Οι Sanders κ.λπ., εκπροσωπούμενοι από τον Ian Hutton, του δικηγορικού γραφείου Λονδίνου Monckton Chambers, άσκησαν στις 27 Φεβρουαρίου 2001 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή-αγωγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Οι προσφεύγοντες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την από 14 Νοεμβρίου 2000 απόφαση της Επιτροπής·
- να υποχρεώσει την Επιτροπή να καταβάλει αποζημίωση για τις αποδοχές, συντάξεις και άλλα οφέλη και πλεονεκτήματα που στερήθηκαν εξαιτίας παραβάσεων του κοινοτικού δικαίου·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η προσφυγή-αγωγή στρέφεται κατά αποφάσεως της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής (ΑΔΑ) της κοινής επιχειρήσεως Joint European Torus (JET) με την οποία η ΑΔΑ απέρριψε αίτημα των προσφευγόντων-εναγόντων προς αποζημίωση λόγω των ζημιών σε βάρος τους οι οποίες προκλήθηκαν από τον τρόπο με τον οποίο η Επιτροπή τους προσέλαβε να εργαστούν στο πλαίσιο του σχεδίου JET χωρίς να τους κατατάξει στο έκτακτο προσωπικό της.

Οι προσφεύγοντες-εναγόντες διατείνονται ότι, ενεργώντας με τον τρόπο αυτό, η Επιτροπή

- παρέβη τη θεμελιώδη αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων, καθόσον περιήγαγε τους προσφεύγοντες, από πολλές απόψεις, σε σημαντικά δυσμενέστερη θέση έναντι των εκτάκτων υπαλλήλων της και
- παρέβη το καταστατικό του JET, όπως είχε πριν από την τροποποίησή του στις 21 Οκτωβρίου 1998, ή, επικουρικά, ενήργησε καθ' υπέρβαση των αρμοδιοτήτων της· καθόσον η ως άνω τροποποίηση αποσκοπούσε να εμποδίσει την Επιτροπή να προσλάβει τους προσφεύγοντες με την ιδιότητα του εκτάκτου, η τροποποίηση αυτή είναι παράνομη και ανίσχυρη.

Προσφυγή/αγωγή των Alessandrini srl κ.λπ. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, ασκηθείσα την 1η Μαρτίου 2001

(Υπόθεση T-46/01)

(2001/C 134/58)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Οι Alessandrini srl κ.λπ., εκπροσωπούμενοι από τους Wilma Viscardini Donà και Gabriele Donà, δικηγόρους Πάδουας, με αντικλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Ernest Arendt, rue Mathias Hardt, άσκησαν την 1η Μαρτίου 2001 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή/αγωγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Οι προσφεύγουσες/εναγούσες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει, δυνάμει των άρθρων 230 και 231 της Συνθήκης ΕΚ, την απόφαση AGR αριθ. 030905, της Επιτροπής, η οποία τους κοινοποιήθηκε με έγγραφο της 8ης Δεκεμβρίου 2000 το οποίο παρέλαβαν στις 22 Δεκεμβρίου 2000 και το οποίο φέρει την υπογραφή του Γενικού Διευθυντή Γεωργίας J. M. Silva Rodríguez
- και/ή να υποχρεώσει την καθής, δυνάμει των άρθρων 235 και 288, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ, να αποκαταστήσει τη ζημία που υπέστησαν,
- εν πάση περιπτώσει, να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι και κύρια επιχειρήματα

Οι προσφεύγουσες εταιρίες εμπορεύονται από ετών μπανάνες προελεύσεως τρίτων χωρών. Για το έτος 2000, όπως και για το 1999, τους χορηγήθηκε ποσότητα αναφοράς βάσει του μέσου όρου των εισαγωγών από τρίτες χώρες μπανανών κατά την τριετία 1994/1995/1996, δεδομένου ότι υπέβαλαν νομοτύπως, κατά τη διάρκεια του 2000, αίτηση χορηγήσεως αδειας τρίμηνης διάρκειας για την εισαγωγή μπανανών από τρίτες χώρες. Για το τέταρτο τρίμηνο του 2000, οι προσφεύγουσες/εναγούσες υπέβαλαν αίτηση χορηγήσεως πιστοποιητικών εισαγωγής για όλη την υπολειπόμενη ποσότητα που τους αναλογούσε βάσει της εγκριθείσας ετήσιας ποσοστώσεώς τους, προσδιορίζοντας ως προέλευση των προϊόντων που επρόκειτο να εισαγάγουν μία ή περισσότερες τρίτες χώρες.

Οι προσφεύγουσες/εναγούσες είχαν τη δυνατότητα, βάσει του άρθρου 18 του κανονισμού 2362/98 της Επιτροπής, της 28ης Οκτωβρίου 1998, για τις λεπτομέρειες εφαρμογής του κανονισμού 404/93 σχετικά με το καθεστώς εισαγωγής μπανανών στην Κοινότητα⁽¹⁾, να υποβάλουν αιτήσεις λήψεως πιστοποιητικών για το τέταρτο τρίμηνο του 2000, περιοριζόμενες, όμως, στις παραδοσιακές μπανάνες ΑΚΕ, η διαθέσιμη ποσότητα των οποίων ανερχόταν σε 329 787,675 τόνους, εφόσον οι μπανάνες άλλων προελεύσεων είχαν ήδη εξαντληθεί πλήρως. Δεδομένου ότι το 1999 οι ενδιαφερόμενες είχαν υποβάλει αίτηση και έλαβαν πιστοποιητικά εισαγωγής από χώρες ΑΚΕ για ποσότητα που έφθανε το ύψος των ποσοστώσεών τους, αλλά δεν είχαν κατορθώσει να κάνουν χρήση τους λόγω της αδυναμίας εξευρέσεως μπανανών της καταγωγής αυτής εντός του 2000, είχαν παρατηρηθεί από την υποβολή αιτήσεως προκειμένου να μην διατρέξουν εκ νέου τον κίνδυνο καταπτώσεως της ασφαλείας, όπως είχε συμβεί με το προηγούμενο έτος.

Οι προσφεύγουσες/εναγούσες ζήτησαν ως εκ τούτου από την Επιτροπή να τους χορηγήσει άδειες εισαγωγής μπανανών τρίτων χωρών με μειωμένο δασμό, μολονότι η ποσόστωση είχε εξαντληθεί, ή να τις αποζημιώσει λόγω της ζημίας που είχαν υποστεί εξαιτίας της αδυναμίας τους να κάνουν χρήση όλων των αντιστοιχών ποσοτήτων αναφοράς. Η αρνητική απάντηση της καθής συναφώς αποτελεί το αντικείμενο της παρούσας δίκης.

Οι λόγοι και τα κύρια επιχειρήματα είναι παρεμφερή προς εκείνα που προβλήθηκαν στο πλαίσιο της υποθέσεως T-93/00 Alessandrini κ.λπ. κατά Επιτροπής (2).

(1) ΕΕ L 293 της 31.10.1998, σ. 32.

(2) ΕΕ C 176 της 24.6.2000, σ. 25.

Προσφυγή του Juergen Schaefer κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, ασκηθείσα στις 6 Μαρτίου 2001

(Υπόθεση T-52/01)

(2001/C 134/59)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική)

Ο Juergen Schaefer, εκπροσωπούμενος από τον δικηγόρο Juan Ramón Iturriagoitia, άσκησε στις 6 Μαρτίου 2001 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής, της 12ης Φεβρουαρίου 2001, περί μεταθέσεως του προσφεύγοντος από το Μοντεβιδέο (Ουρουγουάη) στις Βρυξέλλες·
- να ακυρώσει, στην περίπτωση του, το σημείωμα της Επιτροπής, της 30ής Νοεμβρίου 2001, με την οποία του ανακοινώθηκε η λήψη στο μέλλον αποφάσεως περί ανατοποθετήσεώς του από το Μοντεβιδέο (Ουρουγουάη) στις Βρυξέλλες·
- να διατάξει την άμεση αναστολή και, στην περίπτωση του, τη μεταγενέστερη ακύρωση οποιασδήποτε διαδικασίας κινηθείσας με σκοπό την πλήρωση της κενής θέσεως λόγω της ανατοποθετήσεώς του·
- να ακυρώσει, στην περίπτωση του, τον αντίστοιχο διορισμό υπαλλήλου με σκοπό την ανάληψη των συναφών καθηκόντων·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι και κύρια επιχειρήματα

Ο προσφεύγων, υπηρετών στην αντιπροσωπεία της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στο Μοντεβιδέο (Ουρουγουάη), έλαβε κοινοποίηση αποφάσεως της 12ης Φεβρουαρίου 2001, βάσει της οποίας επρόκειτο να ανατοποθετηθεί στις Βρυξέλλες από τις 12 Μαρτίου 2001.

Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή δικαιολογεί την απόφασή της λόγω του ότι οι αρχές της Ουρουγουάης διατύπωσαν ορισμένες επιφυλάξεις έναντι του ιδίου, πλην όμως παραλείπει να αναφέρει τα πραγματικά και νομικά στοιχεία τα οποία θα έπρεπε να περιέλθουν σε γνώση του προσφεύγοντος προκειμένου ο ίδιος να μπορέσει να υπερασπιστεί την επαγγελματική συμπεριφορά του.

Ο προσφεύγων εκτιμά ότι η εν λόγω απόφαση παραβιάζει το άρθρο 7 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των Υπαλλήλων και αντίκειται προς το συμφέρον της υπηρεσίας. Συγκεκριμένα, κατά την άποψή του, το συμφέρον της υπηρεσίας απαιτεί να παραμείνει στη νυν θέση του και να εξακολουθεί να ασκεί το σύνθετο έργο που του ανατέθηκε και το οποίο απαιτεί ευρεία πείρα.

Εξάλλου, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι η απόφαση στερείται παντελώς και πλήρως αιτιολογίας και ελήφθη χωρίς η Επιτροπή να ζητήσει τη γνώμη του ενδιαφερομένου, σε αντίθεση προς όσα απαιτεί η νομολογία.

Προσφυγή της εταιρίας Poste italiane S.p.A. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 6 Μαρτίου 2001

(Υπόθεση T-53/01)

(2001/C 134/60)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Η εταιρία Poste italiane S.p.A., εκπροσωπούμενη από τους δικηγόρους Gian Michele Roberti, Petrus Mathijsen, Alessandra Perrazzelli, Elisabetta Rubini και Andrea Sandulli, άσκησε στις 6 Μαρτίου 2001 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Με την παρούσα προσφυγή, η εταιρία Poste Italiane S.p.A. ζητεί την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής της 21ης Δεκεμβρίου 2000, που εκδόθηκε βάσει του άρθρου 86, παράγραφος 3, της Συνθήκης, αναφορικά με την παροχή ορισμένων νέων ταχυδρομικών υπηρεσιών που εξασφαλίζουν τη διανομή σε καθορισμένη ημερομηνία και ώρα. Με την απόφαση αυτή διαπιστώνεται ότι το άρθρο 4, παράγραφος 4, του υπ' αριθ. 261 νομοθετικού διατάγματος της 22ας Ιουλίου 1999, που εκδόθηκε στο πλαίσιο της μεταφοράς της οδηγίας 97/67/ΕΚ του Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 15ης Δεκεμβρίου 1997 σχετικά με τους κοινούς κανόνες για την ανάπτυξη της εσωτερικής αγοράς κοινοτικών ταχυδρομικών υπηρεσιών και τη βελτίωση της ποιότητας των παρεχομένων υπηρεσιών (1) είναι ασυμβίβαστο με τη Συνθήκη.

Ειδικότερα, η Επιτροπή αμφισβητεί τη νομιμότητα της υπαγωγής των αποστολών ηλεκτρονικής αλληλογραφίας που είναι ευαίσθητες στον παράγοντα χρόνο στο πεδίο που ανήκει αποκλειστικά στην υπηρεσία διανομής σε ορισμένη ημερομηνία και ώρα.

Προς στήριξη των ισχυρισμών της, η προσφεύγουσα προβάλλει:

- ότι η τελική απόφαση της Επιτροπής τροποποίησε κατ' ουσίαν βασικά σημεία της επικρινομένης παραβάσεως στην πράξη κινήσεως της διευρευνητικής διαδικασίας που αφορούν ιδίως τον προσδιορισμό της συναφούς αγοράς και τον χαρακτηρισμό και τη νομική εκτίμηση της προβαλλομένης παραβάσεως. Συναφώς, πρέπει να ληφθεί υπόψη ότι, στην τελική απόφαση, η Επιτροπή δεν προσδιορίζει πλέον τη συναφή αγορά βάσει ορισμένων πρόσθετων παροχών οι οποίες, θεωρούμενες στο σύνολό τους, παρέχουν στην υπηρεσία μία σημαντική επιπλέον αξία σε σχέση με τη βασική ταχυδρομική υπηρεσία. Αντιθέτως, η Επιτροπή αναφέρει μία μόνο πρόσθετη παροχή (τη διανομή σε καθορισμένη ημερομηνία και ώρα των αποστολών ηλεκτρονικού ταχυδρομείου που χαρακτηρίζονται *time sensitive*) ως στοιχείο που δύναται να προσδιορίσει αφ' εαυτού του μία αυτόνομη συναφή αγορά·
- ότι η Επιτροπή δεν παρέσχε τη δυνατότητα στην προσφεύγουσα και στις ιταλικές αρχές να παρουσιάσουν λυσιτελώς την άποψή τους. Εξάλλου, ενώ στην πράξη για την κίνηση της διευρευνητικής διαδικασίας η Επιτροπή είχε θεωρήσει ότι η οδηγία 97/67/ΕΚ έχει ουσιώδη σημασία για τη νομική εκτίμηση της εν προκειμένω υποθέσεως, αντιθέτως, στην τελική απόφαση, η οδηγία αυτή ούτε καν μνημονεύεται. Επ' αυτού, η προσφεύγουσα εμμένει στο ότι η ερμηνεία της οδηγίας έχει αποφασιστική σημασία για τον έλεγχο του αν το επίδικο διάταγμα συμβιβάζεται με το κοινοτικό δίκαιο. Πράγματι, αν η Επιτροπή είχε εκτιμήσει ορθώς το επίδικο διάταγμα βάσει των κανόνων της οδηγίας 97/67/ΕΚ, θα έπρεπε να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η επίμαχη εθνική διάταξη είναι πλήρως σύμφωνη με το περιεχόμενο και τον σκοπό της οδηγίας αυτής·
- ότι ο ορισμός της συναφούς αγοράς είναι γενικός και αόριστος, στο μέτρο που περιορίζεται στον προσδιορισμό της εν λόγω υπηρεσίας βάσει γενικών ενδείξεων όπως, κατ' ουσίαν, ο καθορισμένος χρόνος (ημερομηνία/ώρα) της διανομής και το γεγονός ότι ο χρόνος παραδόσεως της εκάστοτε αποστολής αποτελεί αντικείμενο συμβατικής σχέσεως με τον χρήστη. Ο ορισμός της συναφούς αγοράς δεν είναι ορθός ούτε υπό το πρίσμα των συναφών οικονομικών περιστάσεων και της πρακτικής που ακολουθεί η Επιτροπή. Εξάλλου, η Επιτροπή δεν λαμβάνει υπόψη οποιαδήποτε εκτίμηση των τιμών που ισχύουν για τους πελάτες·
- η ανυπαρξία καταχρήσεως δεσπόζουσας θέσεως στο μέτρο που είναι εσφαλμένη η άποψη της Επιτροπής περί επεκτάσεως της ισχύος των *Poste Italiane* από την αγορά των παραδοσιακών υπηρεσιών διανομής που έχει κατ' αποκλειστικότητα στην όμορη και χωριστή αγορά της διανομής αποστολών τύπου *time sensitive* σε καθορισμένη ημερομηνία/ώρα·

- η μη τήρηση των αρχών και των κανόνων που αφορούν την προστασία των υπηρεσιών γενικού οικονομικού ενδιαφέροντος, και, ιδίως, των καθολικών υπηρεσιών. Συναφώς, πρέπει να ληφθεί υπόψη το ιδιαίτερος υψηλό κόστος των ταχυδρομικών υπηρεσιών καθολικού χαρακτήρα στην Ιταλία καθώς και οι αποσταθεροποιητικές συνέπειες της εν λόγω αποφάσεως στη χρηματοπιστωτική ισορροπία του παρέχοντος την καθολική υπηρεσία.

(¹) ΕΕ L 15 της 21.1.1998, σ. 14.

Προσφυγή της *The Procter & Gamble Company* κατά του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς που ασκήθηκε στις 16 Μαρτίου 2001

(Υπόθεση T-63/01)

(2001/C 134/61)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Η εταιρία *The Procter & Gamble Company*, με έδρα το Σινσινάτι, Ηνωμένες Πολιτείες, εκπροσωπούμενη από τον *Thierry van Innis*, *avocat*, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 16 Μαρτίου 2001, προσφυγή κατά του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της 14ης Δεκεμβρίου 2000 που εξέδωσε το τμήμα προσφυγών·
- να καταδικάσει το Γραφείο στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Η προσφυγή στρέφεται κατά της αποφάσεως του τρίτου τμήματος προσφυγών του Γραφείου, της 14ης Δεκεμβρίου 2000 (υπόθεση R 74/1998-3), με την οποία απορρίφθηκε η ανακοπή της προσφεύγουσας κατά της αποφάσεως της 18ης Μαρτίου 1998 με την οποία ο εξεταστής απέρριψε την υπ' αριθ. 230680 αίτηση καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος, λόγω συνδρομής απόλυτου λόγου απαραδέκτου που προβλέπει το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχεία ε', ι του κανονισμού 40/94 για το κοινοτικό σήμα.

Υπενθυμίζεται συναφώς ότι, με απόφαση της 15ης Μαρτίου 1999, το ίδιο τμήμα προσφυγών είχε απορρίψει αίτηση καταχωρίσεως που αφορούσε το ίδιο σήμα. Η απόφαση αυτή ακυρώθηκε με απόφαση του Πρωτοδικείου της 16ης Φεβρουαρίου 2000, που

εκδόθηκε επί της υποθέσεως T-122/99 The Procter & Gamble Company κατά ΓΕΕΑ (Συλλογή 2000, σ. II-265). Κατόπιν της αποφάσεως αυτής, ο εξεταστής κάλεσε την προσφεύγουσα να υποβάλει συμπληρωματικές παρατηρήσεις.

Στο πλαίσιο της προσβαλλομένης αποφάσεως, προκειμένου να αποφανθεί σχετικά με το αν ήταν βάσιμη η απόρριψη της αιτηθείσας καταχωρίσεως, το τμήμα προσφυγών δεν έλαβε υπόψη του τον απόλυτο λόγο απαραδέκτου που κρίθηκε βάσιμος από τον εξεταστή, αλλά θεώρησε ότι ένας άλλος απόλυτος λόγος απαραδέκτου, ήτοι ο λόγος που προβλέπει το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο β', δικαιολογούσε την απόρριψη της αιτήσεως καταχωρίσεως.

Πριν από την έκδοση της αποφάσεώς του, το τμήμα προσφυγών κάλεσε την προσφεύγουσα να προβάλει τις παρατηρήσεις της επί του διαφορετικού αυτού λόγου.

Προς στήριξη των ισχυρισμών της, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι το τμήμα προσφυγών παρέβη το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94, καθώς και ότι προσέβαλε τα δικαιώματα άμυνας, στο μέτρο που η προσβαλλόμενη απόφαση εκδόθηκε από τα ίδια πρόσωπα τα οποία, ως μέλη του τρίτου τμήματος προσφυγών, εξέδωσαν στις 15 Μαρτίου 1999 απόφαση επί της ουσίας μεταξύ των αυτών διαδικών σχετικά με την αυτή αίτηση καταχωρίσεως και τον αυτόν απόλυτο λόγο απαραδέκτου.